

DINSDAG 11 SEPTEMBER - PROLOOG

Mijn naam is Lara. Morgen is het mijn negentiende verjaardag. En ik heb het gevoel, nee, ik *weet* dat het mijn laatste verjaardag zal zijn. Ik ben ziek. Heel erg ziek. Zo ziek dat iedereen beseft dat het niet meer goed komt. Ook al zeggen ze van wel, omdat ze denken dat ze mij moeten troosten. Maar dat wil ik niet. Ik weet dat het mijn vrienden en familie verdriet zal doen wanneer ik uiteindelijk sterf. En toch kan ik er me niet toe brengen daar ook maar een beetje ongelukkig om te zijn. Dat komt omdat ik weet dat, wanneer ik voor de laatste keer mijn ogen sluit, ik bij Daniel zal zijn. En dat maakt alles draaglijk. De pijn die ik nu voel, de naalden in mijn lichaam, het verdriet in hun ogen. Ik weet nu dat er meer is dan dit aardse bestaan. Dat hebben de gebeurtenissen van het afgelopen jaar me geleerd. Ik *wil* sterven. Wanneer ik sterf, zullen we eindelijk samen zijn. Ik zal hem in mijn armen kunnen sluiten, kunnen voelen wie hij is. Omdat we dan eindelijk hetzelfde zijn. Ook al wil hij niet dat ik ga. Ik zie het in zijn ogen, terwijl hij aan mijn ziekbed zit. Ook al ziet niemand anders zijn pijn, ik zie ze wel. Het is ondraaglijk voor hem, te weten dat ik pijn lijd en dat ik heel binnenkort afscheid moet nemen van iedereen. Iets waartoe hij zelf nooit de kans heeft gehad. Maar dit is niet zijn schuld. Het is gewoon een geluk bij een ongeluk dat mijn lichaam het net op dit moment opgeeft. Ik zou hoe dan ook ziek geworden zijn. Mijn ouders vinden dat ik moedig ben. Ze weten natuurlijk niet dat de gedachte aan Daniel me sterk houdt. Ze weten niet eens dat hij bestaat. In wezen bestaat Daniel ook niet. Hij heeft ooit bestaan, toen ik nog een kind was. Maar dat kan ik hen niet uitleggen.

Ze zouden me toch nooit geloven als ik hen vertel over de wonderen en gruwelen van de vierde dimensie. Ze zouden mijn verhalen waarschijnlijk afdoen als hallucinaties, te wijten aan de zware medicatie die ik krijg. En toch zit Daniel elke dag trouw aan mijn voeteinde, alsof hij elk recht heeft om deel uit te maken van de rouwenden. Hij zit daar, tussen mijn ouders en vrienden, die hem niet eens kunnen zien. Ik zou hen zo graag alles vertellen. Dat ze niet bang hoeven te zijn voor wat komen zal, dat ik niet weg ga, maar deel zal uitmaken van iets groters. Dat we elkaar ooit opnieuw tegenkomen. En dat in tussentijd Daniel voor me zal zorgen, met alles wat hij in zich heeft. Maar ik kan het niet. Ze zouden het niet begrijpen. Nog niet. Ik staar in Daniel's transparante ogen. Hij glimlacht treurig terug. Hoe is het toch allemaal zover gekomen? Het begon ongeveer een jaar geleden, op een feestje. Tijdens een stom spelletje met een ouija-bord.

VRIJDAG 26 JUNI – HET FEESTJE

Het is vrijdagmiddag, bijna vier uur. Ik loop doelloos over de straat. Het is de eerste stralende zomerdag, en de zon brandt met bijtende stralen op mijn gezicht. Ik haat de zon. Waarschijnlijk zie ik straks weer zo rood als een kreeft. Of nog erger, is mijn gezicht half gebruind, tot waar mijn haarlijn komt. Was het al maar weer winter. Dan kon ik tenminste ongestoord mijn bleke zelf zijn. Mijn ouders verklaren me voor gek. Maar ik ben ondertussen wel gewend aan sarcastische ouderlijke opmerkingen over mijn levensstijl. Ik ben namelijk overtuigd gothic. En ja, ik luister naar sombere muziek, draag graag zwarte kleren en make-up en kijk graag horrorfilms. Toen ik vorige week thuiskwam met blauwzwart haar en een asymmetrische bles, was het huis wel even te klein. Gelukkig hebben ze ondertussen door dat er met mij niet te onderhandelen valt. Wanneer ik vroeger met Emily – mijn beste vriendin – weer eens de zoveelste bloederige film zat te bekijken, bemoeide mijn moeder zich constant met ons. “Waarom kunnen jullie nu nooit eens een leuke meisjesfilm zien? Sex en the City bijvoorbeeld? Dat is toch iets waar veel van jullie leeftijdsgenoten naar gaan kijken?” De reactie op een dergelijke opmerking was altijd dezelfde. Mijn moeder werd dan vriendelijk onthaald op rollende ogen en kokhalzende keelgeluiden. “We zijn niet zo voor romantisch gezeik, ma. En al zeker niet voor een zaal vol giechelende blonde barbietrutten.”

“Zo zal je ook nooit aan een lief geraken.”, besloot mijn moeder. Alsof ik daar op zit te wachten. Ik heb de hoop al lang opgegeven een levend wezen te ontmoeten dat mijn hart sneller doet slaan. Ik ben niet op zoek naar een vriendje. En ik ga mijn ‘droomprins’ al zeker en vast niet vinden tussen de randdebielen in mijn klas. Het is al ambitieus genoeg om te denken dat mijn klasgenoten het verschil kennen tussen een man en een vrouw. Niet dat ik ongevoelig ben voor mannelijk schoon. Sommige kerels mogen er best wezen. Maar ik heb geen zin om mijn tijd te verspillen met iemand die geen inhoud heeft. Ik heb het ooit een kans gegeven. Met mijn beste vriend, Tim. Dat was echt een stomme actie. Tim is niet wat ik zoek. Nooit geweest trouwens. Hij is een goede vriend, kan super luisteren en ik amuseer me met hem. Maar dat is niet genoeg voor een relatie. Er is geen vonk tussen ons. En toch besloot ik het een kans te geven. Om een wel zeer stomme reden. Omdat iedereen een lief had. En omdat ik ‘normaal’ wilde zijn. Dat was meteen ook de laatste keer dat ik daartoe een poging ondernam. Onze relatie was hoe dan ook geen lang leven beschoren. Gelukkig begreep Tim ook dat het nergens toe zou leiden, al had ik de indruk dat onze breuk hem meer pijn deed dan hij liet uitschijnen. Ik was enkel bang geweest dat ik meteen ook mijn beste vriend zou kwijten zijn. Gelukkig was niets minder waar. En toch, hoe hij soms naar me keek... Soms had ik de indruk dat hij zich er nog steeds niet helemaal overheen had gezet. Maar hij zei er in elk geval niets over, dus besloot ik wijselijk er ook niet achter te vragen. In de verte zie ik het plein van afspraak. Ik wandel doelgericht richting zitbanken, zoals ik altijd doe. Ik ben niet het type om eindeloos te slenteren zonder reden. Ik plof mezelf neer op een van de stenen banken, en zie de oudere dame naast me angstig opkijken. Een typische reactie van bevooroordeelde bejaarden. Alsof wij gothics hen zouden aanvallen, gewoon omdat we er een beetje anders uitzien. Belachelijk gewoon. Ik besluit de dame te negeren, die trouwens ondertussen verwoed in haar ‘Kerk en Leven’ is beginnen bladeren (waarschijnlijk in de hoop de satan naast haar te kunnen uitdrijven). Ik steek de oortjes van mijn MP3 in en slaak een zucht van verlichting, wanneer ik de zachte tonen van ‘The Rasmus’ mijn gehoorschelp voel binnendringen. Misschien een beetje soft om mee te beginnen, maar het is nog vroeg op de avond. Ik sluit mijn ogen, want de zon verblindt me. Plots voel ik een hand op mijn schouder. Ik open mijn ogen en zie de grote gestalte voor me. Zijn haar is zwart, met blauwe punten aan het uiteinde. Het is asymmetrisch geknipt en staat wild naar alle kanten. Hij draagt een zwarte, lange leren jas, die bijna de grond raakt, hoewel het buiten 25 graden is. “Hoi, Tim.”, zeg ik, terwijl ik de oortjes terug uit mijn oren wring.

“Hoi.”, glimlacht hij. “Iets gehoord van Emily?” Ik kijk op mijn horloge. Te laat, zoals altijd. De oudere dame had zich ondertussen subtiel verplaatst naar een andere bank, in de verste uithoek van het plein. “Nope.” Tim ploft zich droogweg neer op de leuning van de bank. “Tim, een bank dient om op te zitten.”, rol ik met mijn ogen. “Wie weet in hoeveel hondendrollen je onderweg bent gestapt? En nu zit je met die schoenen op de plek waar mensen hun achterwerk op placeren.” Tim grijnst. Wanneer hij lacht, is hij best leuk om naar te kijken. Althans, voor iemand zoals ik. “Ik vind het leuker zo.” Dit is nu een typische Tim-reactie.

“Nee, Tim, je vindt het stoerder zo. Maar het is niet stoer. Het is idioot.”

“Ok, jij wint.”, zucht Tim, terwijl hij zich gewonnen geeft en zijn zitvlak neervlijt waar daarnet nog zijn zanderige combats stonden. Ik glimlach zelfvoldaan. “Jij en je stom imago ook altijd.” Tim trekt een grimas naar me. “Jij met je stomme manieren ook altijd.” Hij zegt dit met zo’n bekakt gezicht, dat het lijkt alsof mijn moeder aan het woord is. Ik begin luidop te lachen, tot grote ergernis van de omstaanders, die net rustig hun krant proberen te lezen. In de verte zie ik een blond meisje zich een weg door het volk banen. Emily, die haar te laat komen enigszins probeert te beperken.

Emily is niet zoals wij. Ze heeft asblonde, springerige krullen, die ze – naar eigen zeggen – zoveel mogelijk overlaat aan de ‘grillen van de natuur’. Zoals altijd draagt ze een gescheurde jeans, met grote gaten ter hoogte van haar knieën. Ik ben al blij dat ze ondertussen de fase van de ‘wortelbroek’ voorbij is. Je weet wel, zo van die broeken waarvan je het gevoel krijgt dat je tandpasta terug in de tube wringt. Voor mijn part mogen ze die broeken gewoon verbieden. Zelfs het magerste topmodel ziet er in zo’n broek uit alsof ze een obesitas-patiënt is. Emily heeft zich intussen bij ons gevoegd. Ze heeft haar knalrode pumps aan, en draagt een bijpassend rood topje. Het enige dat we op dit moment gemeen hebben, is onze bleke huid. Haar knalrode lippenstift lijkt geen deel meer uit te maken van haar gezicht, wanneer ze vrolijk naar ons lacht. “Hi guys.”, schettert haar sopraanstem. “Hebben jullie er zin in?” Zoals altijd ziet ze er even fleurig uit als haar persoonlijkheid.

“Hell nee.”, gromt Tim, en ik kan hem geen ongelijk geven. Wie heeft er nu zin in zo’n achterlijk klasfeestje? Ik bevestig zijn woorden met een grimas, en maak me ondertussen zorgen over mijn jeukende blote armen. Die branderige jeuk wijst er namelijk sterk op dat ik straks een dikke laag aftersun zal nodig hebben. “Komaan, jongens, een beetje enthousiaster.”

Emily trekt een pruillip, die ons doet glimlachen. “Trek je dan op aan het idee dat het de laatste keer zal zijn dat je die mensen moet zien. We zijn eigenlijk afgestudeerd! Woehoe!” Haar strijdkreet wordt gevolgd door een ongecoördineerd triomfdansje, dat meer op een woeste krijgersdans lijkt. Tot ze plotseling de stommitieit van haar woorden beseft. Ik kijk voorzichtig opzij naar Tim’s bleke gezicht, om zijn reactie te peilen. Hopelijk is Emily’s opmerking niet in het verkeerde keelgat geschoten. Tim staart een beetje wezenloos voor zich uit, met een donkere frons in zijn borstelige wenkbrauwen, wat geen al te goed teken is. Emily realiseert zich ondertussen de consequenties van haar uitval, en bijt gegeneerd op haar lip. “Sorry, Tim. Ik had er niet meer bij stilgestaan.”

“Geeft niet.”, zegt Tim droog, terwijl hij nonchalant probeert te glimlachen, alsof het hem niet uitmaakt. Ik weet wel beter. Het is ons afstudeerfeestje, ja. Maar niet voor Tim. Tim moet zijn laatste jaar overdoen. Ik kan niet zeggen dat hij geheel zonder schuld is, maar de afkeer van een zekere leerkracht voor hem zal hem zeker niet geholpen hebben. Hij doet wel alsof het hem niet zoveel kan schelen, maar we weten allebei dat hij het heel erg vindt om zonder ons nog een jaar vast te zitten op die achterlijke school. Ik wil me niet voorstellen dat ik nog een jaar zou moeten overleven zonder hem en Emily. Dat was altijd mijn lichtpunt geweest. Ook al vond niemand ons leuk, we hadden elkaar. Het was wij tegen de rest van de wereld. De drie duistere musketiers.

“Het was echt niet mijn bedoeling om...”, vervolgt Emily onhandig. “Laat zitten, Em.”, zegt Tim vriendelijk, maar kordaat. Ik merk aan zijn geforceerde glimlach dat hij op het punt staat zijn geduld te verliezen. Ik besluit de ongemakkelijke sfeer te doorbreken en spring recht. De andere twee kijken me onbegrijpend aan. “Kom, we vertrekken.”, deel ik zakelijk mee. “Het heeft geen zin hier te blijven plakken in de hoop dat het feest vanzelf aan ons voorbij gaat. We kunnen er toch niet meer onderuit. We kunnen dus maar beter voortmaken, zodat we zeker niet te laat komen. Anders krijgen we weer de toorn van de onbeduidende stervelingen over ons.” Tim en Emily lachen om mijn sarcastische opmerking, een oprechte lach deze keer. Zo noemden we onze klasgenoten wel vaker, om ons te distantiëren van hun kinderachtige gedrag. Wij zijn ‘de rare’, de *freaks*, de buitenbeentjes. Zij zijn de onbeduidende stervelingen. We hadden die uitspraak ooit eens gehoord in een film, en ze was blijven hangen. Tim en ik waren altijd buitenstaanders geweest. Wij hadden nooit echt deel uitgemaakt van de groep. Niet dat we dat echt wilden. We konden echt onze tijd niet verspillen aan hun idiote conversaties. Emily was een ander geval. Emily was van in het begin de enige geweest die de moeite had genomen met ons een gesprek te beginnen. Anders hadden we haar ook nooit geaccepteerd. Maar Emily was geen buitenstaander geweest. In tegenstelling tot ons, hoorde Emily wel bij het populaire kliekje. Voor een tijdje althans. Emily is nogal impulsief, en weet niet altijd even goed wat ze wil. In tegenstelling tot mezelf, die weinig interesse toonde in onze mannelijke bevolking, had Emily tegen het einde van vorig schooljaar zowat met elke kerel in onze klas gekust.

De nodige hoeveelheden alcohol tijdens de verschillende klasfeesten verzachtten de omstandigheden natuurlijk wel wat, maar toch kwam het de algemene sfeer niet ten goede. Tegen het einde van het jaar was de halve klas in oorlog met Emily, en werd ze definitief verbannen naar het hoekje der verschoppelingen. Wij dus. Wij ontvingen haar uiteraard met open armen. De vijanden van onze vijanden zijn onze vrienden. En Emily werd al gauw de beste vriendin die ik ooit gehad had. Zij raadde me aan niet dezelfde fouten te maken als zij, en het zo snel mogelijk uit te maken met Tim, als ik niet verliefd op hem was. En ik moest toegeven dat het meer uit troost was dat ik iets met hem begonnen was, dan uit liefde. Het leek zo logisch. We leken bij elkaar te passen, maar Emily had gelijk. Ik voelde niets als Tim me kuste. Misschien lag het aan mij. Misschien was ik even koud vanbinnen als ik me probeerde voor te doen. Emily geloofde dat echter niet. Emily gelooft dat er voor iedereen iemand is die zijn of haar hart sneller kan doen slaan. Dus bijgevolg ook voor mij. Ik had mijn zielsverwant gewoon nog niet gevonden.

Ik geloof niet in al dat soort onzin, maar wil ook haar gevoelens niet kwetsen, dus doe ik maar alsof. En zo zetten we onze koers verder, naar de plek waar niemand van ons wilde zijn. De plek waar we enkel uit beleefdheid welkom zijn. Het is een geforceerde laatste reünie, waar volgens mij enkel de gangmakers van de klas op uit zijn. Maar ik heb ook geen zin me te laten kennen door zo'n stom klasfeestje. Tim en Emily denken er net hetzelfde over. In plaats van er tegenop te zien, gaan we ons amuseren. Desnoods observeren we het primitieve gedrag van de rest. We gaan ervan genieten, van de stilte die valt telkens we ergens binnenstappen. Van de starende blikken en de fluisterende stemmen. De klassloerie en de twee griezels staan boven hun veroordelende gedachten. Zij hebben ons die stempel niet opgelegd. Het zijn titels die we onszelf hebben toegeëigend en met veel trots dragen. Alleszins, dat houden we onszelf voor. Het maakt de vingerwijzende massa heel wat minder machtig. Laura's peperkoekachtige huis doemt al op vanuit de verte.

Ze heeft wel iets van de heks van Hans & Grietje, denk ik glimlachend. Tim kijkt me onbegrijpend aan. Ik haal mijn schouders op. "Gewoon een binnenpretje.", zeg ik glimlachend. "Over Laura's bekakte stulpje." Tim staart naar het witte, middenklasse huis en grijnst.

"Ik mis de roze laqué luikjes nog." Ik gniffel. In gedachten zie ik al roze flapperende luikjes, die de zon zo verschrikkelijk reflecteren dat het de voorbijgangers blind maakt. "En een dikke rosse huiskat. Met een roze strik.", voeg ik nog toe om het plaatje compleet te maken. Tim lacht nu harder, en lijkt op het punt te staan nog wat extra truttige toevoegingen te verzinnen.

"Jongens, jullie zijn toch zo negatief altijd.", zucht Emily.

"Op deze manier wordt het zeker niet gezellig."

"Sorry.", zegt Tim droogjes. "We maken gewoon maar wat lol."

Hij glimlacht zijn jongensachtige glimlach naar Emily. Die weet dat er met Tim op zulke momenten toch niet te redeneren valt. "Als jullie je maar een klein beetje gedragen.", besluit Emily. "Zodat we niet meteen terug buiten gekeken worden."

"Dat gebeurt toch sowieso.", antwoordt Tim cynisch. Ik geef hem een por in zijn zij en knars mijn tanden op elkaar. Tim kijkt me onbegrijpend aan. Typisch voor mannen om de voor de hand liggende dingen niet te zien. Ik deel zijn mening, maar weet ook dat het voor Emily wel belangrijk is om een goede indruk te maken. In tegenstelling tot ons is ze wel ooit populair geweest en – alhoewel ze het even stellig als wij ontkent – hoopt ze ooit dat gevoel terug te vinden. Alhoewel ik Tim volkomen gelijk geef, en weet dat we niets kunnen doen om ook maar een klein beetje respect te krijgen, vind ik het niet nodig op een wrede manier Emily's ballon te doorprikken. "We zullen ons gedragen, Em. Je kent ons toch?" Emily trekt een gezicht naar mij, maar haar ogen fonkelden ondeugend, waardoor ik weet dat mijn grapje geapprecieerd wordt. "Juist daarom.", gniffelt ze. "We zijn er trouwens."

De bel lijkt uitdagend naar ons te grijzen. Het is een ouderwets model, met een lange staaf waaraan je moet trekken. Het is alsof de bel tegen ons zegt: *'Ga naar huis, jullie durven toch niet aan te bellen'*. Nu, als die hautaine bel denkt dat ze ons zo snel kan afschrikken, dan moet ze vroeger opstaan. Woest trek ik aan de bel. Emily en Tim kijken me verbaasd aan. Blijkbaar ben ik de enige die zich beledigd voelt door een levenloos voorwerp. Het volgende moment wordt de krullerige voordeur geopend door een blonde vrouw, die recht uit een modeblad gelopen lijkt te zijn. Hoogstwaarschijnlijk Laura's moeder. Het kind heeft duidelijk niet de goede genen geërfd van haar ouders, denk ik venijnig. Het kost me veel moeite een zelfgenoegzame grijns te onderdrukken. De dame glimlacht vrolijk, tot ze het zootje ongeregeld ziet dat op haar drempel staat. Haar blik blijft een seconde hangen op het bleke gezicht van Tim en Emily's rode lippenstift, om vervolgens gegeneerd naar de grond af te dwalen.

"Oh.", brengt ze geschrokken uit. "Eh, Kom erin." De glimlach verschijnt opnieuw op haar gezicht, maar het is een ander soort lach dan daarnet. Het is de lach van een slachtoffer, dat net zijn overvaller in de ogen heeft gekeken. Tim heeft dat effect wel vaker op ouders. Mijn moeder kan nog steeds niet langer dan vijf minuten met Tim in dezelfde kamer staan, zonder plotseling dringend weg te moeten.

"Je mag je eum, jas aan de kapstok hangen.", stamelt het vrouwmens onbeholpen verder, terwijl ze Tim verder in zich opneemt. Tim haalt ongeïnteresseerd zijn schouders op en wringt zich vervolgens uit zijn jas. Hij hangt het ding moeizaam aan de veel te volle kapstok. Waarschijnlijk dacht hij ondertussen aan de belofte die hij aan Emily gemaakt had, om zich vanavond te gedragen.

Ondertussen worden de ogen van Laura's moeder nog drie keer zo groot, terwijl ze de tatoeage op Tim's rechterarm in zich opneemt. Het is een band, die de volledige omtrek van zijn arm omsluit, omgeven door zwarte vlammen. Niet het soort jongen waarmee je wil dat je dochter voor het altaar staat, zie ik haar denken. Tim staart haar onbeschaamd aan, met zijn felgroene ogen, die hem dat beangstigende extraatje geven. Hij is best een indrukwekkende goth, met zijn meter negentig uittorende gestalte en schouders waar elke fitness-Johnny jaloers op zou zijn. Het feit dat hij een beginnend bierbuikje begint te kweken, doet wel wat af van het geheel, maar toch. Er zijn veel mensen die Tim liever niet in een donker steegje willen tegenkomen. Verschrikt wendt het mens haar blik eindelijk af en vestigt zich op mij. De afkeuring in haar ogen is moeilijk te negeren, zoals altijd.

Terwijl mensen bang zijn voor Tim, kijken ze neer op mij. Ik ben dan ook weinig angstaanjagend, met mijn kleine, tengere gestalte en die stomme bril op mijn neus. Ware het niet dat ik amper zie zonder dat stomme ding, anders had ik het al lang in de vuilbak gesmeten. Ik heb ook absoluut geen moeite gedaan om me op te dirken voor vanavond. Ik heb een zwarte jeans aangetrokken, zwarte schoenen met hakken en veters en een vormloos, zwart topje, dat ik ergens onderaan mijn kast heb gevonden. Voor wie zou ik de moeite nemen? Er is hier niemand waarop ik indruk wil maken. Het kind ziet er niet uit, lees ik in haar ogen. En ze heeft gelijk. Maar het kan me absoluut geen moer schelen. Schijnbaar tegen haar zin, leidt ze ons tenslotte naar de woonkamer. Daar heeft een klein dozijn van onze klasgenoten zich al zelfgenoegzaam geïnstalleerd in de pluizige witte zetels. Hun blikken keren zich naar ons vanaf het moment dat we binnenstappen. Afkeurende blikken weliswaar. Zoals altijd stopt de conversatie wanneer we ons bij de groep voegen, wat doet vermoeden dat ze net over ons bezig waren. Ik weet echter dat dat waarschijnlijk niet het geval is. Ik weet dat ze er ons liever niet bij hebben, maar dat betekent niet dat ze voortdurend achter onze rug roddelen. Het is eerder zo dat we hen ongemakkelijk maken. Ze vinden ons raar, en ik heb een sterk vermoeden dat sommige van hen bang van ons zijn, ergens diep vanbinnen. Nu ja, met 'ons' bedoel ik dan voornamelijk Tim. Hun gesprek was niet gestopt omdat wij niet mochten horen wat er gezegd werd. Hun gesprek was gestopt omdat onze aanwezigheid onnatuurlijk voelde. Zowel Emily als ik worden ongemakkelijk door de starende blikken. Ik weet mezelf geen houding te geven, zoals altijd wanneer er een groep mensen naar me kijkt. "Waarom kleed je je dan ook zo vreemd?", zou mijn moeder waarschijnlijk zeggen als ze in mijn hoofd kon kijken. Het antwoord is simpel. Wat ik ook doe, mensen zullen altijd naar me staren. En ik zal me daar sowieso aan storen. Ik ben de 'seut met het brilletje', de 'dwerggeit' of 'het levende lijk'. Om maar enkele van de koosnaampjes op te noemen die mijn lieve klasgenoten voor me verzonnen hebben. Dan kan ik ze beter een reden geven om te kijken. En vreemd genoeg helpt mijn tactiek me. Mensen kijken, ja, maar nu kijken ze tenminste weg wanneer ik ze recht in de ogen kijk. Ik ben niet langer het lelijke eendje, dat ze met de vinger kunnen wijzen. Of een onbenullig insect dat ze onder hun voetzolen kunnen verpletteren. Dat durven ze niet meer. Mensen kijken nu naar me met onbegrip in hun ogen, maar ergens ook een verborgen fascinatie. Sinds ik gothic ben, lijken mensen mijn 'er niet bij horen' heel anders te interpreteren. Het lijkt nu meer een eigen keuze dan een voldongen feit. En toch verandert het spijtig genoeg niets aan het gevoel dat ik krijg als mensen hun afkeer voor me laten blijken. Tim lijkt er zich echter niets van aan te trekken en stapt resoluut naar een van de grote witte fauteuils. Zijn combats verplaatsen zich met grote, zware stappen, alsof hij de reus met de zevenmijlslaarzen is. Ik besef dat hij voor het merendeel van de klas waarschijnlijk ook zo overkomt. Zonder waarschuwing ploft hij zich neer naast Lily. Het broos uitziende meisje slaakt een verschrikt kreetje. Bijna ongemerkt schuifelt ze naar het uiteinde van de zetel. Tim heeft zich ondertussen volledig uitgestrekt en installeert zijn voeten ongegeneerd op de glazen salontafel. Vrij onbeleefd, maar ik durf te wedden dat er geen kat is die hem daarop durft te wijzen. Uiteraard niet. Naast Lily lijkt Tim nog reusachtiger. Lily is waarschijnlijk het kleinste en fragielste meisje uit onze klas. Zelfs ik, met mijn dwergenformaat van 1 meter 56, toren nog boven haar uit. Daar komt nog eens bij dat ze eruitziet alsof ze elk moment in twee kan breken. En ze is blond. En dan bedoel ik niet een beetje blond. Nee, echte barbierozetruttenblond. Ik moet een schaterlach onderdrukken als ik ze zo naast elkaar zie zitten. Het lijkt surreëel, alsof ze niet tot dezelfde planeet behoren. Het heeft iets van *underworld* meets de *Disneyprinsesjes*. "Zo, wat willen de mensjes vandaag zoal doen?", vraagt Tim, met een brede grijns op zijn gezicht. Het ziet ernaar uit dat het 'zich gedragen-hoofdstuk' voorgoed achter de rug is. Ik zie Emily met haar ogen rollen, en durf ervoor wedden dat ze Tim nu maar al te graag zou lynchen. Ze kijkt me aan met een geërgerde frons in haar wenkbrauwen, waarschijnlijk in de hoop dat ik iets zou zeggen om de situatie te verhelpen. Ik haal mijn schouders op en probeer nonchalant naar voren te wandelen, tot aan de plek waar Tim zit, waar nu plots genoeg ruimte vrijgemaakt is. Ik zou in godsnaam niet weten wat ik tegen Tim moet zeggen om hem te doen ophouden. In tegendeel, ik bewonder zijn zelfvertrouwen. Ik strijk mijn haar zenuwachtig achter mijn oren en moet een sterke drang onderdrukken om niet gewoon weg te lopen. Met mijn klasgenoten in één ruimte zitten, maakt me bloednerveus. Voorzichtig vlei ik mezelf neer op het tipje van de zetel. Als ik Lily's gedachten zou kunnen lezen, ben ik er zeker van dat die als volgt zouden luiden: 'verdomme, waarom ben ik weer in de zetel met de *freaks* beland?' Met een onderdrukte zucht volgt Emily mijn voorbeeld.

"Wel?", herhaalt Tim, vermits er geen antwoord op zijn vraag komt. "Wat zijn de plannen?"

"Er zijn niet echt plannen.", antwoordt Laura, met een ondertoon in haar stem die door ijs zou kunnen snijden. "Gewoon wat rondhangen. Gezellig wat drinken en praten. Tenminste, dat was de bedoeling." De woorden die ze niet zegt, maken de betekenis van haar antwoord nog duidelijker. *Voordat jullie hier waren*. Niets is nog gezellig als de gothics arriveren. In de groep weerklinken enkele onderdrukte gichelgeluiden. Blijkbaar had Laura gescoord met haar opmerking.

"Charming.", lacht Tim sarcastisch. "Doe mij maar een whisky on the rocks." Laura's ogen lijken vuur te schieten. Ik durf te wedden dat ze er nu over fantaseert om met haar valse nagels die grijns van Tim's gezicht te krabben. Het verbaast me altijd dat Laura de enige is die zich niet geïntimideerd voelt door Tim. Het is meer dan afkeer dat Laura voor hem voelt. Het is pure haat. Dat zie ik aan de vlammen die in haar ogen opflakkeren, telkens ze naar hem kijkt. Ik begrijp alleen niet wat Tim in godsnaam kan gedaan hebben om die haat te verdienen. "Dat is er niet.", bijt Laura hem toe. Het komt er bijna uit als een grom. "Wat biedt de gastvrouw mij dan aan?"

"Er is bier, cola, fruitsap, Passoa-orange." Ze rammelt het lijstje af als een loketbediende die haar job al jaren beu is. "Doe me in dat geval maar een pintje. De rest is vrouwendrank." Ik merk dat Jens moet glimlachen door Tim's opmerking. Hij steekt plots broederlijk zijn flesje bier de lucht in, alsof hij daarmee wil aangeven dat hij het eens is met zijn standpunt. Arne en Jelle lachen nu ook. "En terecht!", laten ze zich ontvallen. Laura knarst haar tanden op elkaar, spurt als een furie naar de bak bier op de grond en smijt een bierflesje naar Tim's hoofd. Die vangt het flesje op met een behendigheid die bijna niet menselijk lijkt. Zijn grijns wordt breder en Laura's gezicht nog roder. De sfeer lijkt gebroken te zijn. Tim heeft de jongens van de klas op zijn hand, die hem wonderbaarlijk zelfs lijken aan te moedigen om Laura verder te treiteren. Waar gaan we dat schrijven? Tim die de 'stoere jongens' op zijn hand heeft. De wonderen zijn de wereld nog niet uit. Het valt me ook op dat dit eigenlijk de eerste keer is dat de jongens überhaupt tegen Tim praten. Normaal gezien wordt er zelfs geen moeite gedaan om halvelings te luisteren naar wat hij te zeggen heeft.

"We waren misschien ook van plan om eventueel straks een film te zien.", zegt Lily plots met een muizenstem. Ze durft Tim bijna niet aankijken terwijl ze de mededeling lanceert. Tim draait zich naar haar toe. Zijn mondhoeken krullen zich verder omhoog, op een spottende manier. Ik vermoed dat hij zich nu moet inhouden om niet 'boe' te roepen. Lily lijkt zo breekbaar, met haar hoofdje zo gebogen en haar ogen neergeslagen. "Misschien eventueel een film zien? Klinkt als een sterk plan.", merkt Tim cynisch op. Ik heb bijna medelijden met het arme kind. Tenminste, als ik niet zou weten dat ze deel uitmaakt van het kregengroepje van Laura. Lily haalt haar schouders op, nog steeds zonder Tim aan te kijken. Nu en dan piert ze slinks door haar haren heen, om zichzelf ervan te overtuigen dat hij er nog steeds zit. Tim heeft intussen zijn aandacht voor haar en de rest van de groep verloren. Hij slaat met een doffe klik de kroonkruk van zijn bierflesje op Laura's salontafel. Die laatste haar mond valt open. Ik kijk naar Emily, die als een bange muis naar de grond zit te staren. Ze zit naast me, bijna onbeweeglijk, met haar handen in haar schoot gevouwen. De fletse blosjes op haar wangen verraden dat ze liefst van al door de grond zou willen zakken. Ze lijkt wel verzwolgen te worden door de dikke kussens van de zetel. De grimas die ze maakt, doet haar rode lippen nog harder opvallen in haar bleke gezicht. Ik ben een beetje boos op Tim, omdat hij haar dit gevoel geeft. Hij had het haar beloofd. Maar goed, mij valt alleszins niets te verwijten. Ik zal me wel gedeisd houden voor ons beiden. Geen cynische opmerkingen, geen rollende ogen en geen vreemde gedragingen. Ik zal mijn best doen om deze avond te overleven op een beleefde manier. Voor Emily. Ik strek mijn hand naar haar uit en knijp zachtjes in de hare. Het gebaar doet haar opschrikken uit haar gedachten. Ze kijkt me verbaasd aan en schenkt me na enkele seconden een afwezige glimlach. Ik glimlach verontschuldigend terug, in Tim's plaats. Ze haalt haar schouders op en kijkt weer naar haar schoenen.

De tippen van haar rode pumps zien er wat verwassen uit en zijn afgebleekt tot een vaal oranje-roze. Haar schoenen doen me denken aan de afgebeten nagellak van mijn eigen vingers. Ik zucht. Het ziet ernaar uit dat dit een leuke avond wordt. Er zijn nu zowat miljoenen andere plaatsen waar ik liever zou zijn dan hier. De tandarts bijvoorbeeld, om al mijn tanden te laten trekken. Of een gynaecologisch onderzoek. Zelfs een examen wiskunde. Ik had Emily dan wel beloofd dat ik me zou gedragen, maar over sarcastische gedachten was niets afgesproken. "En wat gaan de 'dames' drinken?", vraagt Bram spottend. Zijn stem lijkt uit het niets te komen, en verstoort mijn cynische gedachtegang. Het was me niet ontgaan hoe hij het woord 'dames' uitsprak, alsof hij iets vies uit zijn mond moet spuwen. Ik zie hoe hij mij afkeurend in zich opneemt, en hoe zijn ogen vervolgens vuur schieten richting Emily. Emily lijkt zich echter niet te storen aan zijn venijnige opmerking. Ze kijkt hem zelfs niet eens aan. Ik weet niet of ze hem gewoon aan het negeren is, of dat ze hem niet wil aankijken vanwege een schuldgevoel. Vorig jaar waren ze twee weken een koppel. Emily was echter niet echt verliefd op hem, en toen hij een stap verder wilde gaan, bedankte Emily feestelijk voor de eer. En dat was duidelijk in het verkeerde keelgat geschoten. En daar betaalt Emily nu nog steeds de prijs voor. Haar mislukte relatie met Bram had heel de zever pas echt in gang gezet. De eerste weken na hun breuk hadden Bram en zijn vriendjes haar tijdens elke pauze bekogeld met centjes, en stond er in grote letters 'HOER' op haar locker geschreven. De meisjes uit onze klas waren maar al te blij met Emily's vergane glorie. Na haar populariteitsval maakten zij eindelijk ook eens kans bij de jongens. Bram kijkt ons ondertussen aan alsof hij ons dadelijk een gifbeker zal voorschotelen. Ik ben niet van plan het aan mijn hart te laten komen. Ik kijk hem brutaal in de ogen, wat weinig indruk lijkt te maken.

"Ik heb wel zin in een Passoa.", zeg ik snel, terwijl ik verder geen aandacht meer aan hem schenk. 'Dat hij mijn drank maar brengt', denk ik giftig. Daar is hij nog goed voor. Ik hoop wel dat zijn beperkte intelligentie zo'n moeilijke opdracht aankan. "Doe mij maar hetzelfde.", antwoordt Emily flauwtjes. "Aha, rode drankjes.", spot Bram. "Wat een verrassing! Of misschien liever een 'bloody mary'.

Of wat koeienbloed?" Ik negeer het vooroordeel dat naar mijn hoofd geslingerd wordt. Ik verbaas me erover hoe gemakkelijk ik het vind om Bram te negeren. Zijn opmerking is weinig origineel. Ik had ze allemaal al gehoord: satan, vampier, heks. Het doet me weinig. Hoewel ik niet kan zeggen dat Bram niet lichtelijk op mijn zenuwen werkt. Hij heeft in ieder geval succes met zijn stekelige commentaar. Er ontstaat geroezemoes en onderdrukt geginnik in de groep. Bram lijkt op te merken dat hij scoort met zijn opvoering en besluit er nog een schepje bovenop te doen. Ik zie het venijn in zijn ogen opborrelen en zet mezelf schrap, om Emily op te vangen, mocht dat nodig zijn. Die laatste zit nog steeds muistil naast me, zenuwachtig op haar lip bijtend vanwege de ongevraagde aandacht. Soms wil ik echt dat ze wat meer haar op haar tanden kweekt. Of dat ze zich op zijn minste niet zo aantrekt wat anderen over haar zeggen. Ik heb allang geleerd dat je daar toch geen controle over hebt. Ik zie Bram's grijns groter worden en weet dat het ergste nog niet voorbij is. "Of hebben de dames liever een sappig nekje om aan te sabbelen? Ik stel me alleszins GEEN kandidaat, maar misschien vinden jullie wel iemand die zich daartoe wil verlagen." Zijn voorstel lokt een bulderend gelach uit in de menigte. Ik klem mijn tanden op elkaar. Ik zie Emily naast me in elkaar krimpen. Ik voel hoe de woede stilaan in mijn binnenste begint te borrelen. Ik voel me plots vernederd, en weet dat ik op het punt sta mijn belofte te breken. Ik hoor mijn tanden over elkaar knarsen en voel hoe mijn wangen stilaan beginnen te gloeien. "Ik drink nog liever uit het riool dan jouw nek aan te raken.", hoor ik uit mijn mond vloeien. Het gebulder stopt plots. Ik hoor bijna hoe Emily's hart op dat moment een slag overslaat. Ik kan mezelf wel voor het hoofd slaan. Ik had nog zo beloofd dat ik me kalm zou houden. Ik ben geen haar beter dan Tim. En toch voelt het zo verdomd goed! Het is een overwinning, om Bram daar te zien staan met zijn mond vol tanden. Hij staart me aan alsof hij net een geest heeft gezien. Het kost me veel moeite om geen triomfantelijke grijns op mijn gezicht te toveren.

"Ik wil anders gerust weleens aan je nekje komen sabbelen. Als dat echt is wat je wilt.", hoor ik een zware stem naast me zeggen. De toon is koud, maar ik hoor er wel de onderliggende glimlach doorsluipen. Ik voel Lily sidderen aan het andere eind van de zetel. In de rest van de ruimte is het muistil. Ik kijk op naar de zelfvoldane grijns op Tim's gezicht. Bram kijkt ongelovig op hem neer, en heeft een blik in zijn ogen die doet uitschijnen dat hij het dadelijk in zijn broek gaat doen. De combinatie van Tim's zelfverzekerde blik en Bram's schrikschijterige houding doet me lachen. Onbewust ontsnapt me een giechelend geluid, dat meteen de stilte in de kamer doorbreekt. Ik schaam me voor mijn uitval, maar kan het niet stoppen. De lach wordt luider. Het is zoals gesteld wordt in de serie 'Coupling': eens je probeert te stoppen met lachen, omdat je weet dat het niet gepast is, wordt het enkel erger. Emily gaat me zo dadelijk vermoorden, denk ik, maar desondanks is de motivatie niet groot genoeg om te stoppen. Ik kijk onwillig opzij, om de toorn te peilen die me zo dadelijk te wachten staat. Ik merk echter tot mijn grote verbazing dat ook Emily een glimlach probeert te onderdrukken. Terwijl ook haar lichaam stilaan begint te schudden, houdt ze tevergeefs haar hand voor haar mond om het niet te doen opvallen. Ondertussen is Bram van zijn verbazing bekomen.

Hij kijkt ons aan met een razende blik, wat de situatie eigenlijk enkel hilarischer maakt. Ondertussen voegt een tweede lach zich bij de mijne. Langzaam maar zeker vult het geluid van Emily's rinkelende schaterlach de ruimte. Vreemd genoeg meen ik nog meer gelach te horen dan enkel onze drie stemmen. Drie zware jongensstemmen volgen ons voorbeeld. Ik moet nu zo hard lachen met Bram's grimmige gelaatsuitdrukking dat het pijn doet. De tranen bollen over mijn wangen. Vanuit mijn waterige ooghoeken herken ik vluchtig de drie andere lolbroeken: Jens, Arne en Jelle.

De drie gangmakers van de klas. Ik moet toegeven dat, ware het niet dat ik vaak onderwerp was van hun grappen, ze eigenlijk best wel ok waren. Soms zijn ze zelfs grappig.

"Goeie!", roept Jens bewonderend uit naar Tim. Bram en Laura zien er echter de humor niet van in. Bram spurt rood aangelopen terug naar de groep, duidelijk kwaad op zichzelf omdat hij Tim niet van antwoord kan dienen. Laura zendt ons de zoveelste giftige blik van die avond toe. Bram ploft verslagen naast haar neer op de grond, met een gezicht dat boekdelen spreekt. Laura gunt hem geen blik waardig. Zij wil op dit moment duidelijk niet geassocieerd worden met de zwakkeling. Goed zo, broer en zus die samen het onderspit delven. Inderdaad Tim, een hele goeie!

Ondertussen ben ik er eindelijk in geslaagd de lachbui onder controle te krijgen. Ook Emily en Tim hebben hun zelfbeheersing teruggevonden. Tim heeft ondertussen Lily nog meer in een hoek gedruimd, en hangt met zijn armen over elkaar languit in de zetel. Zijn enorme volume zorgt ervoor dat ook Emily en ik een acuut plaatsgebrek beginnen te ondervinden. "Eum, Tim.", zucht ik. "Zou je ervoor kunnen zorgen dat de anderen ook nog wat ademruimte krijgen? In tegenstelling wat sommigen hier denken, hebben we wel degelijk zuurstof nodig."

En ik denk dat ook Lily wat meer plaats kan gebruiken." Bij het noemen van haar naam, schrikt Lily plots op. Blijkbaar had ze niet verwacht dat ik ook met haar rekening zou houden. Het is zo dat ik het kind niet bepaald koester, maar ik wens haar nu ook geen verpletteringsdood toe. "Oeps, sorry.", glimlacht Tim, terwijl hij resoluut recht staat en zichzelf tussen mij en Emily wringt, wat me vast en zeker een blauwe plek oplevert. "Geeft niks.", knikt Lily, terwijl haar wangen de kleur krijgen van overrijpe kersen. Het verbaast me nog steeds wat voor een invloed Tim op bepaalde mensen uitoefent. Terwijl hij eigenlijk best lief is. Als je hem kent, natuurlijk. En dat betekent natuurlijk wel dat je eerst met hem moest praten, waarvoor de meeste mensen op voorhand al bedanken. Ik zie hoe Lily ongemakkelijk aan haar mouw frunnikt, terwijl Tim haar ongegeneerd aanstaart. Waarschijnlijk denkt hij net hetzelfde als ik en geniet hij nu van de aandacht die hij krijgt, ook al is die dan negatief. Er valt weer een stilte in de kamer, die door de meeste mensen als ongemakkelijk zou omschreven worden. Ik geniet echter van de paar seconden rust die deze stilte met zich meebrengt.

Liever een ongemakkelijke stilte dan het oeverloos gezwets van Bram nog vijf minuten moeten aanhoren. Soms wenste ik dat ik effectief paranormale krachten had. Dan kon ik hem tenminste het hoekje om brengen. Of op zijn minst zorgen dat hij zijn smoel hield. Wat een debiel. Ik heb Bram's populariteit nooit begrepen. Hij is ten eerste helemaal niet knap. Niet dat dat voor mij een vereiste is om iemand graag te hebben, maar voor het merendeel van mijn klasgenoten blijkt dat wel het geval te zijn. Zijn oren zijn groot en niet helemaal symmetrisch, en op sommige momenten kijkt hij een beetje scheel. Vooral als hij zich op iets moet concentreren. Waarschijnlijk probeert hij op die manier zijn twee hersenhelften te doen samenlopen. En zo komen we op zijn IQ. Of althans het gebrek daaraan. Als ik een ding over Bram kan zeggen, dan is het wel dat hij enorm dom is. En dat is een *understatement*. Het verbaast me telkens opnieuw hoe hij erin slaagt om elk jaar net met zijn hakken over de sloot te geraken. Dit jaar hetzelfde: met 50% geslaagd. Volgens mij was daar heel wat goede wil van de leerkrachten voor nodig. Of anders gesteld: ze waren blij dat ze van hem af waren. Een groot licht zal het alleszins nooit worden. Zoals hij daar nu zo komt aanwandelen, straalt de simpelheid ervan af. Hij draagt het dienblad met onze drankjes, alsof het een hond aan de leiband is die hem voortsleurt. Hierbij heeft hij weer die lichtelijk schele blik in zijn ogen, valt zijn mond iet of wat open en waggelt hij een beetje met zijn kont. Ik voel een koude rilling over mijn ruggengraat glijden naarmate hij dichterbij komt. Ik heb eigenlijk helemaal geen zin om iets aan te raken waar hij met zijn handen heeft aangezet. Ik vraag me echt af wat Emily in godsnaam ooit in hem gezien heeft. Ze kan toch pakken beter krijgen dan zoiets? Ik vind het echt een griezel. Mijn klasgenoten kijken ondertussen opgelucht, alsof ze blij zijn dat er eindelijk iets gebeurt dat de 'akelige' stilte doorbreekt. Met een doffe smak ploft Bram het dienblad voor ons neer, waardoor de inhoud van onze glazen alle kanten uit klutst. Geweldig. Hang ik zo dadelijk ook nog vol kleverige smurrie. Het wordt hier steeds leuker. "Geniet ervan, *ladies*.", grinnikt Bram sarcastisch. Emily reageert niet op zijn opmerking en blijft voor zich uitstaren, alsof het haar onzichtbaar zal maken als ze maar lang genoeg staart. "Zullen we zeker doen, bedankt.", zeg ik droog. De woorden komen uit mijn mond alsof ze niet van mij zijn. Het lijkt alsof iemand mijn mond gebruikt om mee te praten, zonder dat ik me ervan bewust ben. Ik haat het, beleefd doen tegen mensen die het bloed van onder mijn nagels zouden halen. Maar ik weet dat ik te laf ben om er in mijn eentje tegenin te gaan. En ik weet ook dat ik véél te lui ben om zelfs nog maar de moeite te doen een steek terug te geven. Ik heb hier geen zin in. Ik wil geen oeverloze discussie van over en weer ketsende venijnige opmerkingen. Ik wil gewoon met rust gelaten worden. Ik kan echter niet vermijden dat mijn blik boekdelen spreekt. Bram kijkt me spottend aan. Waarom kan ik niet meer zijn als Tim, vraag ik me opnieuw af. Reusachtig en angstaanjagend. Niet meteen de beste manier om vrienden te maken, maar wel zeer efficiënt om idioten af te weren. Met tegenzin nip ik van mijn drankje. Ik hoop dat hij er niet in gerocheld heeft. Ik verdring de gedachte, sluit mijn ogen en laat de vloeistof mijn keel binnenlopen. Niettegenstaande mijn weerzin voor alles wat Bram aanraakt, smaakt het best lekker. Ook Emily probeert met vaste hand het glas tot aan haar lippen te brengen. Het lijkt alsof iedereen vol spanning naar ons staart. Wellicht is dat gewoon maar een stomme gedachte, maar dat neemt niet weg dat het moeilijk is dat akelige gevoel van me af te schudden. Ik hoor Arne en Jens plots zwaar zuchten. "Pff. Het is maar een dooie boel. Kunnen we niks dóén? Hier zitten is ook maar niks.", zeurt Jens plots. "Inderdaad.", valt Arne hem bij.

Ik merk hoe Laura een giftige blik hun richting uitstuurt. Ze is vast en zeker niet akkoord met de kritiek die de jongens leveren op haar feestje. "Misschien kunnen we een spelletje spelen?", stelt Christie voor. "Ja! Waarheid, durven of doen! Lijkt me best spannend!", brult Bram plots, met een smerige grijns op zijn gezicht. Ik kan me al inbeelden wat voor vernederende opdrachten hij in petto heeft voor zijn medestudenten. Nee, dank je. In dat geval pas ik. Wat een kinderachtig voorstel, trouwens. Hoe oud zijn wij eigenlijk? De rinkelende stem naast me doet me opschrikken uit mijn gedachten. Ik had niet verwacht die stem vanavond nog te horen. Emily's gezicht klaart op als van een kind dat een snoepje krijgt. "Ik heb een idee."

Een mysterieuze glimlach verschijnt op haar gezicht, alsof ze een groot geheim gaat verklappen. De gezichten van de anderen zijn vol verbazing, alsof ook zij niet meer verwacht hadden dat Emily nog zou spreken vanavond. "Je maakt ons benieuwd.", moedigt Jens aan. "Wat heb je voor ons in petto?" Het lijkt een oprechte vraag. Ik kan geen spottende ondertoon detecteren in zijn woorden. Integendeel, zijn ogen stralen vol verwachting. Aangemoedigd door de interesse van Jens en zijn kliek, begint Emily verwoed haar rugzak open te ritsen en haalt er een rechthoekige doos uit. Het deksel ziet er nieuw uit, en is gemaakt van glanzend karton. Aan de krullerige letters op de voorzijde te zien, is het echter zelfgemaakt. Ik herken onmiddellijk Emily's zweverige geschrift.

"Wat is dat?", vraagt Arne. Ik ben even nieuwsgierig om te weten te komen wat Emily daar zo triomfantelijk in haar armen houdt, maar ik klem mijn lippen op elkaar.

Emily heeft wel vaker wilde ideeën, en ik heb uit het verleden al geleerd dat het niet altijd goed is haar daarin aan te moedigen. Aan het 'doe-het-zelf gehalte' van die doos te zien, is dit weer een van haar projectjes, die niet altijd even goed aflopen. Tim lijkt er zich weinig van aan te trekken en heeft zich op de nootjes gestort. Lily zit hem weer gefascineerd aan te staren alsof hij een of ander mythisch wezen is. Emily's ogen glinsteren triomfantelijk. "Een ouijabord.", fluistert ze geheimzinnig. Mijn hart stopt op dat moment. Dit kan ze niet menen! Wil ze zich nu echt straalbelachelijk maken? Dit slaat gewoon alles. Emily, die thuis, als een of andere bijgelovige puber een ouijabord in elkaar zit te knutselen. Waren we al niet voorbij de fase van de kinderlijke fantasie? Iedereen lachte haar zo dadelijk gewoon uit, en ik zou dit keer niet degene zijn die voor haar in de bres springt. Dit had ze volledig over zichzelf uitgeroepen. Ik merk dat ook Tim er zo over denkt. Met zijn mond vol vermalen nootjes staart hij haar aan, alsof hij net écht een geest heeft gezien. Is ze nu echt volledig gek geworden?

De gebeurtenissen die daarop volgen, verbazen me nog meer. De rest van de klas gaapt Emily met open mond aan, maar niet op de manier die ik verwacht had. "Echt?", vraagt Arne voorzichtig, na een stilte van ongeveer vijf minuten. Emily knikt enthousiast. "Waw.", besluiten Jens en Christie. "Dat is zo cool." Emily's ogen stralen alsof ze net een missverkiezing gewonnen heeft. Ik kan niet geloven wat ik nu zie en hoor. "Mag ik eens kijken?", vraagt nu zelfs Laura, al is het nog steeds met een koude weerslag in haar stem. Ik merk echter dat ze echt geïnteresseerd is in Emily's knutselwerk.

Emily opent de doos en klapt het speelbord open. Het is een rechthoekig gevaarte, waar Emily sierlijke letters heeft aangebracht in een halve cirkel bovenaan. Onder de letters bevindt zich een rij cijfers van één tot negen, afgesloten met een nul. Verder zie ik ook de woorden 'ja' en 'nee' op het bord prijken, compleet met bolletje op de 'J', zoals Emily altijd doet. Helemaal onderaan sluit het bord af met het woord 'vaarwel'. De rest van de klas bekijkt Emily's werk met grote ogen, alsof ze verwachten dat het bord hen zo dadelijk zal aanvallen. Ongelofelijk hoe bijgelovig mensen zijn. Ik ben nog steeds zwaar teleurgesteld dat Emily zich met dit soort onzin bezighoudt. En nog meer teleurgesteld dat ze me daar niets over verteld heeft. We zijn toch beste vriendinnen? Hoe kan het dan dat ik hier niets van weet? Tim kijkt naar me alsof hij iets vies in zijn mond heeft. Aan de manier waarop hij kijkt, weet ik dat het niet de nootjes zijn. Ook hij stoort zich aan dit hele spektakel. Hadden we geweten dat Emily dit hele circus gepland had, hadden we ons nooit laten overhalen om te komen. Ik had nu rustig met Tim 'Saw V' kunnen zitten kijken. Maar nee, Lara moest zich zo nodig laten overtuigen om mee te gaan naar een stom klasfeestje. En, alsof dat nog niet genoeg was, moet ik zo dadelijk spoken gaan oproepen. Mijn god, hier had ik echt niet voor getekend.

"Hoe werkt het?", vraagt Christie, met een stem vol opwind. "Ik zal het even uitleggen.", glimlacht Emily. "Het is echt niet zo moeilijk." Dit gezegd zijnde, haalt ze enthousiast een driehoekig plankje uit de doos. Het ding is niet helemaal recht afgesneden, en lijkt meer op een druppel dan op een driehoek. In het midden zit een stukje glas, dat een licht vergrootglaseffect heeft. Ze heeft in elk geval haar best gedaan om het ouija-bord zo waarheidsgetrouw mogelijk te maken.

Geen geknoei met verfrommelde papiertjes, waarbij het te opvallend was dat iemand ze bewoog, maar een echt houten bordje zoals je op internet terugvindt. "De spelregels zijn heel simpel. We kunnen het spel maximum met zes personen spelen. De rest mag blijven om te kijken, maar het spel kan onmogelijk met twintig mensen gespeeld worden. Anders wordt het te gevaarlijk."

"Gevaarlijk?" De vraag klinkt spottend, maar Bram's stem breekt. De voorzichtige ondertoon erin is me niet ontgaan. "Jazeker.", herhaalt Emily koudweg. "Het spel dient zeer geconcentreerd gespeeld te worden. Met hoe meer mensen je speelt, hoe groter de kans dat de concentratiegolf doorbroken wordt. Dan wordt de kans groter dat we een boze geest oproepen. En dat die iemand overneemt." De laatste zin spreekt Emily uit met een duistere klank in haar stem, alsof ze een griezelverhaal aan een kampvuur vertelt. Ze staart Bram stoutmoedig aan, met een ondeugende fonkel in haar ooghoeken. "Onzin.", mompelt Bram, maar ik merk dat hij niet helemaal overtuigd is van zijn eigen woorden. "Dat geloof je toch niet echt he?", vraagt Christie, met een angstige frons tussen haar wenkbrauwen. "Toch wel.", knikt Emily. "Enkel mensen die dit spel ernstig nemen, kunnen het tot een geslaagd einde brengen."

Er valt opnieuw een stilte. Ik rol met mijn ogen. Tim propt een nieuwe lading nootjes in zijn mond. Wat een bijgelovige prietpraat. Ik ben er echter niet meer helemaal van overtuigd dat Emily de zever die ze uitkraamt zelf gelooft. Iets in haar uitdrukking geeft aan dat ze dit misschien wel in scène heeft gezet om een flauwe mop met onze klasgenoten uit te halen.

“Ieder van de deelnemers legt zijn wijsvinger op het plankje, dat in het midden gelegd wordt. Iedereen heeft het recht om een vraag te stellen. Als er een verschijning aanwezig is, zal die op de vraag antwoorden door het bordje te verschuiven.” Ergens was dit wel ongelofelijk. Ik kijk behoedzaam om me heen tijdens Emily’s instructies, om de reacties van mijn medeleerlingen te peilen. Op Tim na, hangt iedereen aan haar lippen. Ze staren haar aan, alsof ze een profeet is, die de tien geboden staat te prediken. Ik moet toegeven dat ik bewondering voor haar heb, zoals ze iedereen op enkele minuten tijd op haar hand heeft gekregen. “Dus, wie durft?”, vraagt ze plots uitdagend.

Het ziet er echter niet naar uit dat er snel iemand op haar uitdaging zal reageren. Van zodra de vraag gesteld is, slaat iedereen zijn ogen neer, alsof ze kost wat kost willen vermijden dat zij de Chinese vrijwilliger worden. Lafbekken. Allemaal een grote mond, maar als het erop aankomt, zijn ze allemaal bang voor de grote boze wolf. “Menen jullie dit nu?”, buldert plots een zware lach door de kamer.

“Zijn jullie echt allemaal zo’n seuten?” Niemand reageert op Tim’s uitval. De menigte blijft stil en ontwijkend. “Goed, ik zal jullie bewijzen dat dit allemaal zever is. Spookjes bestaan niet. En net daarom stel ik mezelf kandidaat om aan dit belachelijke spel mee te doen.”

“Bedankt, Tim... denk ik.”, zucht Emily, met een gemengd gevoel in haar stem. “En uiteraard doe ik zelf ook mee. En Lara natuurlijk ook.” Ze spreekt de woorden uit zonder me zelfs maar aan te kijken. Ik kan mijn oren niet geloven. Heeft ze me nu net het commando gegeven om mee te doen aan haar kinderachtige spelletje? Ik stuur haar een razende blik toe. Had ik ooit zelfs nog maar een blik van interesse gegeven in deze onzin? Ik dacht het niet. Ze voelt mijn moordende blik blijkbaar op haar gezicht branden, want plotseling draait ze zich naar me toe, met grote smekende ogen. Ik zie haar lippen de woorden vormen zonder geluid te maken. Alsjeblieft, Lara... Als er iets is dat ik niet kan, is het Emily iets weigeren. Ook al ben ik dan nog zo razend op haar. Die zielige uitdrukking op haar gezicht doet me telkens opnieuw buigen. En zo krijgt Emily altijd haar zin. Ik ben echt een zwakkeling. “Goed dan. Maar met tegenzin.”

“Super!”, lacht ze. “Dan hebben we nog drie mensen nodig. Maar als het even kan, graag ook iemand met wat meer enthousiasme. *No offense*, jongens.” Tim en ik wisselen een veelbetekenende blik uit. Ze mag al blij zijn dat we meedoen. Het blijft griezelig stil in de kamer. Nogmaals verbaas ik me over het bijgeloof van mijn altijd zo stoere klasgenoten. Ik zie Tim zijn wenkbrauwen fronsen naast me.

“Ok.” Een frêle meisjesstem vult de kamer. Het hoge stemgeluid is amper hoorbaar voor de mensen die er enkele meters vandaan zitten, maar ik heb het duidelijk gehoord. Met ogen vol ongeloof keer ik me naar de bron van het geluid. Ze zit daar nog steeds, in het hoekje van de zetel gedrongen, alsof iemand haar zo dadelijk gaat slaan. Ook Tim staart verbaasd dezelfde richting uit. Wanneer ze opmerkt dat we haar aanstaren, krijgt haar gezicht de kleur van kersenyoghurt. Van alle mensen die ik me als vrijwilliger had voorgesteld, was zij daar zeker niet bij. Lily. Wie had dat verwacht? Van alle mensen in de kamer bleek deze bange muis nog de stoerste van allemaal te zijn. Dat zegt alvast iets over het niveau van de rest. Misschien hebben stille waters dan toch diepe gronden. Ik zie Tim bewonderend grijnzen. Blijkbaar had hij net zomin verwacht dat Lily zich zou aanmelden. “Bedankt Lily. Ik ben blij dat er toch iemand de ballen heeft om mee te doen.”, glimlacht Emily.

“Hey, wacht eens even!”, onderbreekt Arne haar. “Je denkt toch niet dat we bang zijn?”

De hapering in zijn stem geeft althans iets anders aan. Arne, met zijn grote mond. Net zo’n grote broekschijter als al de rest. Bram valt hem bij met een demonische lach.

“Ja, want het is daarom dat we jouw stomme spel niet willen meespelen. Omdat we bang zijn.”, vult hij sarcastisch aan. “Bewijs het dan.”, zegt Emily uitdagend. Ze klemt haar kin naar voren en kijkt hem stoutmoedig in de ogen. Ze heeft haar armen over elkaar geslagen en leunt nonchalant op haar linkerbeen, met haar hoofd een beetje schuin, zodat haar blonde krullen half over haar gezicht vallen. Het zet de stoere houding die ze probeert te bereiken enkel kracht bij. Ze heeft de uitdrukking op haar gezicht van een luipaard dat net zijn prooi gaat verscheuren. “Doe dan mee en bewijs dat je niet bang bent. Bewijs dat het enkel en alleen maar een stom spel is. Als je durft!”

De spottende grijns op haar gezicht spreekt boekdelen wanneer ze met het kaartje van de vijfde speler voor Bram’s neus zwaait. Die laatste heeft blijkbaar de capaciteit om te bewegen verloren. Hij staat daar maar, als een versteende zoutpilaar, naar haar te staren. Als ogen konden doden, was Emily ondertussen minstens zeven keer gestorven. Zijn handen zijn in vuisten tegen zijn zij gepind, maar maken geen enkel aanstalten in de richting van het uitgestoken kaartje. “IK zal wel meedoen.” Laura’s roodgelakte hand grist woedend het kaartje uit Emily’s hand, en scheurt daarbij bijna een reep vel mee. “En ik ook!” Arne strekt plots gretig zijn hand uit om het laatste kaartje in ontvangst te kunnen nemen. In zijn ogen is het onbehaaglijke gevoel echter nog niet helemaal verdwenen.

Waarschijnlijk valt dat niemand anders op, maar dit is een typisch geval van overcompensatie. Ik was altijd al redelijk sterk in het lezen van mensen. “Ja, goed hoor, hoe kan ik mezelf nu opgeven als jullie constant voorsteken?”, rolt Bram verontwaardigd met zijn ogen. Arne haalt onverschillig zijn schouders op. “Sorry, man, was niet de bedoeling. Wil jij liever?” Hij strekt het kaartje uit op een onhandige manier, wat doet vermoeden dat hij ergens hoopt dat Bram de uitnodiging aanneemt. Die laatste wappert echter afwijzend met zijn hand. “Nee, laat maar. Nu hoeft het ook niet meer.”

“Net of je anders wel de uitdaging had aangegaan.”, mompelt Emily verwijtend, net luid genoeg zodat iedereen het kan horen. Ik hoor Bram’s tanden knarsen. Ik moet veel moeite doen een lach te onderdrukken. Echt zo’n broekschijter. Ik ben benieuwd met welk achterlijk weerwoord hij nu weer op de proppen gaat komen. Benieuwd is natuurlijk een groot woord. Eigenlijk wil ik nog veel liever dat hij gewoon zijn mond houdt. Maar ik ben niet naïef genoeg om te denken dat zoiets me gegund zal worden. Mijn wens wordt echter ingewilligd door hulp vanuit een wel zeer onverwachte hoek.

“Ach, hou je mond, Bram.”, zucht de vervelende stem, die ik maar al te goed ken. “Beginnen we nu met dat stomme spel of wat?” Bram zendt een woedende blik in Laura’s richting, maar kan niet op tegen de giftige oogopslag die hij terugkrijgt. “Goed punt, Laura.”, knikt Emily bevestigend. “Gezien we onze zes spelers geselecteerd hebben, denk ik dat het inderdaad een goed idee is om van start te gaan. Nu iedereen nog een beetje geconcentreerd is.” Om haar laatste woorden kracht bij te zetten, kijkt ze Tim streng aan, die ondertussen weer met zijn hoofd in de pot nootjes gedoken is.

“Sorry.”, grijnst hij met zijn mond vol nootjes. “Ik was me stilaan aan het vervelen.” Ik merk dat Lily moet glimlachen om Tim’s gekke gezicht. Vreemd, ik had nooit verwacht dat Tim Lily ooit zou kunnen doen lachen. Ik heb altijd de indruk dat het kind elk moment een hartaanval kan gaan krijgen als hij nog maar in de buurt staat. Ach ja, misschien is Emily’s opzet om iedereen wat te doen ontspannen nog niet zo slecht. “Ik stel voor dat iedereen die aan het spel deelneemt even samen gaat zitten. Ik stel voor aan de eettafel? Die is rond, dus ideaal voor ons opzet.” Met tegenzin lift ik mijn kont uit de zetel. Ik ben nog steeds niet helemaal gewonnen voor het idee. Ik heb echter weinig keus. Emily sleept me als een echte seanceleider achter haar aan naar de eettafel. Tim strompelt achter ons aan, alsof hij een boer is die over zijn erf wandelt. Met een droge klap ploft hij zich als eerste neer op een van de massief eiken stoelen aan de eettafel, tot grote ergernis van Laura. “Let je wel een beetje op? Die dingen hebben geld gekost. Het is geen rommel van Ikea.” Ze zucht diep, alsof de wereld net vergaan is en staat op een hautaine manier voor ons met haar handen in haar zij.

Ze doet me op de een of andere manier denken aan een foute versie van *wonder woman*, zoals ze daar staat met haar kont naar achter en haar borsten vooruitgeduwd. Het jeansshortje dat ze draagt, in combinatie met de cowboyboots aan haar voeten doet er geen goed aan. Nog een windvlaag om voor wapperende krullenpracht te zorgen en het plaatje is compleet. En die trut durft dan te beweren dat Emily een slet is. Ik voel hoe mijn hart al twee tellen sneller slaat van woede. Vroeger kon ze me enkel op stang jagen met haar onzinnige uitspraken. Tegenwoordig is zelfs alleen haar aanblik voldoende om me misselijk te maken. Met een schriekend geluid stamp ik de stoel naast Tim van onder de tafel. Ik zie Laura naar adem snakken. Met mogelijk nog minder respect dan Tim, gooi ik mezelf op het meubelstuk. Ik draai me om, zodat Laura recht in mijn katachtige ogen moet kijken.

“Mijn kamer heb ik nochtans helemaal zelf samengesteld uit Ikea-stukken, en ik zou ook graag hebben dat die met respect behandeld worden. Ook al is het dan goedkope rommel.” Ik merk hoe Emily geruisloos naast me is gaan zitten. Haar gezicht is bleek, met rode blosjes net onder haar oogranden. Ze bijt op haar lip en slaat haar ogen neer, alsof ze bang is dat Laura en ik elkaar elk moment gaan aanvliegen. Ik moet toegeven dat die kans niet onbestaande is. Mijn blik blijft gefixeerd op de hare en ik merk dat het haar frustreert. Ze kijkt nog niet weg, maar ik voel hoe de onmacht haar besluipt. Er zal geen antwoord komen op mijn venijnige steek. Ze knippert met haar lichtgrijze modellenogen, de lange wimpers zweven langzaam over haar irissen, en kijkt vervolgens weg. Tim glimlacht bewonderend naar me. Nonchalant draai me weg van de heks en strijk mijn haar achter mijn oren. Ondertussen hebben ook Lily en Arne ons gezelschap verhoogd. De laatste lege stoel staart me verwijtend aan, net zoals Emily, die nog steeds verstijfd naast me zit. Ik weet dat ze boos is op me. Ik heb waarschijnlijk net haar spel verpest door haar laatste speler weg te jagen. Ik lip ‘sorry’ naar haar, maar weet dat ze niet zal reageren. Ik beseft dat ik het eigenlijk ook niet meen. Het werd tijd dat iemand die trut eens op haar plaats zette. Het is opnieuw angstvallig stil in de kamer. De spanning is te snijden. De enige die daar niets van lijkt te merken, is Tim.

“Pfft, verveelt er nog iemand zich steendood? Op wie wachten we eigenlijk nog?” Het getik van hakken op de parketvloer beantwoordt Tim’s vraag. Als een echte filmster vleit Laura zich neer op de lege plek, met een giftige blik op haar gezicht. Met een bons zet ze haar glas rode martini neer op het eiken tafelblad. “Eh... Ik denk niet dat alcohol tijdens dit spel zo’n goed idee is, Laura.”, waarschuwt Emily, met een hapering in haar stem.

Ik weet dat het voor haar heel moeilijk is om tegen Laura of Bram in te gaan. En ik begrijp dat ook wel ergens, maar dat neemt niet weg dat ik vind dat ze wat minder kruiperig mag doen.

"Ach, hou toch op mens. Alsof dit stomme spel echt is.", bekt Laura Emily af, terwijl ze een grote geut van haar glas in haar mond giet. "Groot gelijk, Laura!", bevestigt Arne, die net zijn moed hervonden heeft. Van onder de tafel haalt hij een flesje bier boven, waarvan hij de kurk vakkundig verwijderd door het flesje tegen de tafelrand te slaan. "Hey!", brult Laura verontwaardigd. "Wat had ik gezegd over de meubels?!"

"Sorry, pop.", grijnst Arne. "Ik zal het nooit meer doen."

"Goed, als jullie klaar zijn.", onderbreekt Emily met een muizenstem. "Al vierhonderd jaar, Em.", zucht Tim ongeduldig. En opnieuw ontsnapt Lily een giechelgeluid, dat meteen weer gesmoord wordt door een razende oogopslag van Laura. "Goed dan. Iedereen houdt het plaatje stevig vast en plaatst het op het bord." Een verveelde zucht ontvalt Laura, alvorens ze voor de tweede keer van haar glas nipt, haar roodbruine haar naar achteren flipt en het plaatje vastgrijpt met twee lange, rode nagels. Ze kijkt Emily aan met een vuile grijns op haar gezicht, waarbij haar mondhoeken op een boosaardige manier omhoog krullen. Emily negeert haar uitdagende houding met een pokerface waar een professional jaloers op zou zijn. Omdat ik geen zin heb om straks uitgemaakt te worden voor doetje, leg ik als tweede mijn hand op het plaatje. Mijn zwartgelakte klauw staat in schril contrast met Laura's 'verfijnde' manicure. Tim's kolenschop sluit met vol enthousiasme bij ons aan, waardoor het plaatje bijna kantelt. Met één vinger slaagt hij erin – zelfs nog op een redelijk elegante manier – om het ding staande te houden. Waar Laura en ik het plaatje met drie vingers moeten vasthouden, krijgt Tim amper één vinger op zijn plek gewrongen. Lily's fijne kinderhandje, dat zich ernaast probeert te drukken, verdwijnt in het niets naast Tim's kolossale hand. Tenslotte maken Emily en Arne de cirkel compleet.

"Ok, jongens, pure concentratie nu.", zegt Emily, met haar ogen gesloten en haar hoofd naar achter gedrukt. Ze doet me plots denken aan 'Madame Soleil', zoals je die in de reclamespots ziet. Ik weet dat ze me erg kwalijk zal nemen als ik lach, dus ik probeer dat uit volle macht tegen te houden. Geen simpele opgave. Op de een of andere manier slaag ik toch in mijn opzet, gedeeltelijk door naar Laura's verzuurde gezicht te kijken. Dan vergaat het lachen je meteen. Ik weet dat ik nu vooral niet naar Tim moet kijken. Ik wil niet weten hoe moeilijk die het heeft om niet in tranen uit te barsten van het lachen. "Bram, kan je het licht verduisteren?", vraagt Emily plots, zonder haar ogen te openen.

"Dat geeft toch wat meer sfeer." Ik verwacht dat Bram nu gaat beginnen zeuren, iets in de trant van: 'Ik ben jouw slaaf niet ofzo', maar mijn vrees blijkt onterecht. Zonder enige zin van protest knipt Bram het licht uit. Daar zitten we dan, in het stikdonker. Maar goed dat we allemaal dat plaatje al vasthadden, want je ziet geen hand meer voor ogen. Van sfeer gesproken. Een ding is wel positief. Op deze manier hoef ik de lelijke smoelen van de mensen over me niet meer te zien. Misschien heeft Emily een punt. Dit is inderdaad véél gezelliger. En nog een pluspunt: in het donker kan niemand de grote grijns op mijn gezicht zien, die net verschenen was nadat deze gedachte in me was opgekomen. "Niet gewoon het licht uitdoen, sukkel. Verduisteren had ik gevraagd! Hoe moeten we nu spelen?"

Ik hoor Emily tandenknarsen. Het is zo'n vervelende zenuwtrek van haar wanneer ze boos is. Alles bij elkaar genomen wat er het laatste jaar gebeurd is, verbaast het me dat het kind nog tanden over heeft. "Dat is de enige optie die er is, trut!", snauwt Bram op zijn beurt terug. "Kijk, aan of uit.", schreeuwt hij, terwijl hij demonstratief met de lichtknop speelt, alvorens het licht weer aan te doen.

"Iets anders is er niet." Emily knarst nog harder, alvorens een diepe teug adem binnen te nemen. Wat ze ook ging antwoorden, ze wordt bruusk voorbijgestoken door Laura.

"Zeg, wat denken jullie dat het hier is?!", krijst die. "Het verdomde domoticapaleis ofzo? Uiteraard kan het licht alleen maar aan of uit." Ik hoor Emily slikken nu, en vervolgens slaakt ze een diepe zucht.

"Laat maar. Heb jij kaarsen dan, Laura?"

"Weet ik veel. Kijk eens in de buffetkast.", snauwt Laura, terwijl ze demonstratief haar hoofd de andere kant opdraait. Emily zucht opnieuw. "Bram, kijk in de kast.", commandeert ze met vermoeide stem. Bram lijkt echter niet echt van plan om haar bevel op te volgen. Met een zware bons ploft hij zijn gezette lijf in de witte sofa, met zijn rug naar ons toe. "Doe het zelf, mens."

Ik wil mezelf net recht hijsen om een einde te maken aan het gekibbel, maar Jens is me voor. "Ik kijk wel even. Anders raakt dit spel nooit opgestart. En ik wil Arne zien opgegeten worden door een eeuwenoude psychopaat. Jack The Ripper ofzo." De heldere lach van zijn zware jongensstem breekt de sfeer een beetje. "Jack The Ripper vermoordde hoeren, idioot.", snuift Arne verontwaardigd, alvorens zelf in de lach te schieten. "Wel, dat is nu net mijn punt.", murmelt Jens met zijn hoofd in de eiken buffetkast. Er komt een zware houtgeur uit de kast, van het soort dat je soms in kastelen ruikt, die vol dure antiquiteiten staan. "Bereid jezelf voor op een zwaar pak slaag, Jens. Als ik hier straks klaar ben, dan..." Arne heeft de kans niet om zijn zin af te maken. Jens springt triomfantelijk uit de kast, met zijn armen vol dikke, gekleurde kaarsen. "Och jong, geef het maar toe. Zeg dat je een hoer bent.", knipoogt hij. "Ik zal je...", begint Arne lachend.

Hij maakt aanstalten om op te springen, maar Emily belet hem dat door zijn hand terug op het houten paneeltje te drukken. Ze kijkt Arne ernstig aan, en kijkt ons vervolgens een voor een aan met strakke blik. "Mag ik nogmaals om concentratie vragen. Als we dit gaan doen als een stel kinderen, gaat het niets opleveren.", zegt ze streng. "Het zal sowieso niets opleveren.", hoor ik Laura tegen Arne mompelen, die samenzweerderig grinnikt. "Jens, breng die kaarsen alsjeblieft hier zodat we kunnen beginnen." Jens doet volgbaar wat er gevraagd wordt en plaatst de kaarsen op een vrije plek aan het uiteinde van de tafel. Met een zekere kundigheid duikt hij een aansteker op uit zijn broekzak en steekt de kaarsen een voor een aan. Vervolgens knipt hij het licht uit en neemt plaats op de rand van de zetel, zodat hij bijna rug aan rug met Bram zit.

"Ok, we gaan van start. Als we contact zouden maken, heeft iedereen recht op een vraag. Enkel de spelers maken deel uit van de cirkel en mogen vragen stellen. De rest mag blijven, maar moet uiterst stil zijn en zich op de achtergrond houden. Anders zouden er weleens foute dingen kunnen gebeuren. Ik sta niet in voor de gevolgen die dit spel kunnen hebben."

"Oewoeeee!", gilt Arne opgelaten.

"Ik meen het!", herhaalt Emily geïrriteerd. "Als je dit niet serieus wil nemen, kan je beter vertrekken."

"Hoho, het was maar een grapje, maestro. Ik zal rustig blijven."

"Er is in dit spel geen plaats voor grapjes.", herhaalt Emily met ernst in haar stem. "Iedereen klaar? Iedereen concentreert zich op het plaatje en ik wil absolute stilte vanaf nu."

Emily boezemt blijkbaar toch gezag in, want het hele gezelschap houdt na deze woorden gespannen zijn adem in. Als een stel idioten staren we allemaal naar het zelfgemaakte prul in het midden van dit bord. Voor mij is er niets spannend aan, vermits ik niet geloof in al die onzin over het hiernamaals. Ik verveel me bijgevolg steendood. Ik weet dat Tim er waarschijnlijk net hetzelfde over denkt, maar ik durf niet kijken, omdat ik dan waarschijnlijk de 'concentratiebubble' helemaal verstoort. Of de aura van het spel, of wat het ook mag wezen dat we nu zogenaamd aan het creëren zijn. Af en toe vraagt Emily met plechtige stem: 'Geest, ben je daar?' Minutenlang zitten we daar als standbeelden, en er gebeurt nul komma nul. Ondertussen is het bijna middernacht. Hoelang gaat Emily dit nog rekken? Ik word er nog simpel van. Op de koop toe voel ik hoe mijn bril langzaam maar zeker van mijn neus begint te schuiven. Maar in plaats van te klagen, doe ik wat er van me verwacht wordt en knijp mijn lippen op elkaar. Het kan me dan ook niet meer verbazen wanneer ik plots een lichte, maar zeer aanwezige trilling in mijn vingers voel. "Ok.", zucht ik geërgerd. "Welke grapjas was dat?"

"Welke grapjas was wat?", vraagt Tim, met oprechte verbazing in zijn stem. Ok, hij was het dus niet. Dat is ergens een opluchting, want ik ben echt niet in de stemming voor Tim's humor vanavond. "Arne dan? Laura?", vervolg ik mijn kruisverhoor. "Ik deed niks!", roept Arne verontwaardigd uit. "Wat zou ik dan gedaan hebben?"

"En ik hou me niet bezig met kinderachtige spelletjes.", zegt Laura nukkig, terwijl ze me niet eens aankijkt. Ja Laura, vast. We weten allemaal hoe geweldig volwassen jij bent. Ach ja, eigenlijk doet het er niet toe wie het was, wil ik zeggen. Het was alleszins niet grappig. Ik krijg echter de kans niet. Een tweede trilling daverd duidelijk door heel de tafel nu. Ik schrik op als de vibraties door mijn ruggengraat trekken, en merk dat mijn medespelers op dezelfde manier reageren. Verbazing staat op al hun gezichten te lezen, zelfs op dat van Tim. "Fuck, wat was dat?!", blaast Arne.

Ik zie dat hij zich probeert te verstoppen achter zijn stoere uitspraak. Angst staat in zijn ogen te lezen, minder duidelijk dan bij Laura, maar toch. Iedereen kijkt plots naar Emily, alsof zij de wijsheid in pacht heeft. Emily uitdrukking verschilt echter in niets van de onze. "Ik weet het niet.", stottert ze.

"Misschien heeft iemand gereageerd op onze oproep? Alleszins niet panikerende, dit was immers de bedoeling van dit spel." De trilling in haar stem zegt iets anders dan de beheerste woorden die ze spreekt. Dit had Emily ook niet verwacht. Hier was ze niet op voorbereid. Ze kan zeggen van wel, maar aan haar reactie leid ik af dat het een leugen is. "Misschien moeten we een vraag stellen.", vervolgt ze flauwtjes. "Wat voor vraag?", fluistert Laura. Ik voel hoe de rest van de klas zijn adem inhoudt. "Gee... Geest ben je daar?" Ik hoor Emily slikken met een rauw keelgeluid. Het blijft ijsig stil in de kamer. Je kan bijna de spanning horen zinderen in de kamer. Nog even en het angstzweet zou zich door de ruimte verspreiden als een geurverfrisser. Er gebeurt minutenlang niets. Ik voel hoe mijn rugspieren zich stilaan terug ontspannen en hoe de haartjes op mijn arm terug in hun plooi beginnen te vallen. Ook al wil ik het niet toegeven aan mezelf, ik ben net zo bang als al de rest. Waarschijnlijk voor een stom natuurverschijnsel. Een mini-aardbeving ofzo. Het aanslaan van de verwarmingsketel. Wie weet wat het was? Maar al zeker geen geest. Geesten bestaan niet. En plotseling gebeurt het. Een kille windvlaag komt op uit het niets en waait langzaam door de kamer. Je kan hem bijna zien naderen naar onze tafel. Mijn mond valt open wanneer hij in zijn vlucht de helft van de kaarsen dooft. De wind zwelt aan en komt tot een stop vlak voor Emily, waardoor haar haren bruut naar achter geslagen worden. Ze knijpt trillend haar ogen dicht, maar ik weet niet of het door de koude komt of puur door de angst. Zo snel als hij gekomen is, gaat de wind weer liggen.

Hij maakt echter plaats voor een nieuwe schok, die onze armen bruusk naar onderen duwt, waar ze uiteindelijk tot stilstand komen. Vanonder onze armen staart een woord ons aan, alsof het ons uitlacht. Het is het woord 'JA'.

ZATERDAG 27 JUNI – DE VERSCHIJNING

Het is opnieuw immens stil in de kamer. Geen ongemakkelijke stilte zoals daarnet, maar een doodse stilte die gepaard gaat met een alles verterende angst. We voelen die angst allemaal, en vertonen er overduidelijk de tekenen van. Ik hoor mijn leeftijdsgenoten naast me slikken. Het is een droge slik die door hun keel ratelt. Het is het enige geluid dat hoorbaar is in de kamer, buiten het overdreven draven van mijn eigen hartslag. Ik voel me weer vijf, alleen in mijn bed, overvallen door de angst voor een monster onder mijn bed. Alleen is deze angst niet irrationeel. Het monster is wel degelijk aanwezig in ons midden. Iedereen heeft heel duidelijk de ijskoude windvlaag gevoeld en de daaropvolgende schok die het antwoord van de geest inluidde. Ik zie hoe Emily haar ogen dicht heeft geknepen, en hoe ze verwoed op haar lip bijt, waardoor een dun straaltje bloed langzaam over haar kin naar beneden drupt. Ze lijkt het niet te beseffen. Ik draai langzaam mijn hoofd naar Tim. Met voorzichtige, trage draaibewegingen, omdat ik bang ben dat elke beweging – hoe minimaal ook – de geest van streek kan maken. Ik richt mijn hoofd naar hem, omdat ik weet dat hij de enige persoon is die me gerust kan stellen. Als hij me kan overtuigen dat dit allemaal een zieke illusie is, dan geloof ik hem. De expressie op zijn gezicht stelt me echter meteen teleur. Tim's gezonde kleur is helemaal weggetrokken uit zijn gezicht. Hij staart met ongeloof naar zijn grote hand, die het plaatje zachtjes doet trillen. Het laatste sprankje hoop dat ik had, wordt meteen weggeblazen. Dit is wel degelijk echt. Er heeft iets duister op onze oproep gereageerd en er is niemand hier aan tafel die weet wat de consequenties zijn. Mijn vingers trillen nu zachtjes mee op Tim's ritme, maar ik slaag er niet in om ze weg te halen.

Mijn hele lichaam is verstijfd, en ik lijk er geen controle meer over te hebben. Eén ding weet ik wel: er zal snel iemand iets moeten doen. Ik betwijfel of het door ons opgeroepen kwaad veel geduld zal hebben om op verdere communicatie te wachten. Ik open mijn mond maar er komt geen geluid.

De trilling in mijn vingers verspreidt zich door mijn ruggengraat naar mijn andere ledematen. Ik lijk wel een Parkinsonpatiënt. Mijn tong voelt aan als een droge zeemvel. Ze probeert woorden te vormen in mijn mond, maar dat brengt weinig resultaat teweeg. Ik doe een tweede poging, en schrik van het raspende geluid dat tussen mijn lippen ontsnapt. "Em... Emily.", slaag ik uit te brengen. Emily ziet eruit als een wassen beeld, en ik betwijfel of mijn zwakke poging haar zelfs nog maar in het minst heeft doen opschrikken. Tim lijkt bij het horen van mijn stem wel terug tot het land van de levenden te komen, en stoot Emily zachtjes tegen de schouder. Die opent met een zachte trilling haar ogen en lijkt nu pas het bloed te proeven, dat ondertussen een dun laagje heeft gevormd op haar onderlip. Ze laat het puntje van haar tong twee keer zachtjes langsheen het wondje glijden, om vervolgens een van walging vertrokken grimas te maken. "Em.", herhaal ik fluisterend. "Wat nu?"

Ze kijkt me aan alsof ik de geest ben die ze net heeft opgeroepen. Ze staart me enkele seconden met verbijstering aan, alsof ik net gevraagd heb wat de zin van het leven is. Vervolgens lipt ze in een piepstem enkele bijna onverstaanbare woorden. "Hoe moet ik dat weten?", klinkt het paniekerig. "Jij leidt het spel.", sis ik zenuwachtig tussen mijn tanden, nog steeds bang om de geest van streek te maken. Ik wil niet weten waartoe zo'n verschijning in staat is wanneer je die iets in de weg legt. Ik ben net achttien geworden. Ik zou graag nog eventjes meegaan. "Ik heb geen idee.", mompelt Emily verslagen, met angst leesbaar in haar ogen. "Er zal toch iets moeten gebeuren.", knarst Laura nu vijandig. "Ik wil dat ding uit mijn huis."

"Nu, hij is er nu. Wat doen we?", herhaal ik mijn vraag.

"Het enige dat ik weet, is dat we het spel absoluut niet mogen afbreken.", fluistert Emily, plots tien keer moediger dan een minuut geleden. "Iedereen heeft recht op een vraag. Ik word verondersteld de eerste te stellen."

"Waar wacht je dan op?", dring ik aan. "Hoe sneller we dit afgehandeld hebben, hoe beter."

"Geest.", spreekt Emily met trillende stem. Het is ijskoud in de kamer. Het is geen normale kilte, zoals vrieskou of een op hol geslagen airconditioning. Dit is de alles versnijddende kilte van de dood. De kou dringt onbarmhartig diep in mijn botten en trekt samen in mijn nek, alsof de geest daar zijn hand geplaatst heeft. Ik verdring die akelige gedachte en probeer me te concentreren op Emily's stem.

"Geest, wie ben je? Vertel ons je naam." Emily lijkt haar tweede adem gevonden te hebben en is terug hervallen in haar 'Madame Soleil'-rol. Als een echt medium spreekt ze met plechtige stem, al is de zekerheid in die stem nog steeds ver te zoeken. De klamme handen die ik links en rechts in de mijne voel, verraden dat de gespannen zenuwen nog steeds niet gaan liggen zijn. De schok die langzaam onder onze voeten opborrelt, en zich vervolgens lijkt te verzamelen in het midden van het tafelblad, voelt nog steeds angstaanjagend, maar is al een pak vertrouwd. De spanning verzamelt zich tot een hoogtepunt wanneer ze met volle kracht door mijn armen trekt en die over en weer schuift over het spelbord. Het voelt onwerkelijk, om je lichaam te zien bewegen zonder dat je er zelf druk op uitoefent. Ik ben nu op het punt gekomen dat ik elk moment in mijn broek kan doen. Ik voel me plots in niets de stoere gothic die zich van niets iets aantrekt.

Ik vervloek stiekem de geest omdat hij me dat gevoel heeft afgepakt. Ik verdring die gedachte echter snel naar mijn onderbewuste. Wie weet wat hij allemaal kan horen. Of zij? Ik ben er de hele tijd vanuit gegaan dat het een man is. Misschien omdat mannen vaak beangstigender zijn dan vrouwen? Er is echter geen enkele aanvaardbare reden om ervan uit te gaan dat de geest geen vrouw kan zijn. Mijn innerlijke discussie wordt het zwijgen opgelegd door de naam die langzaam maar zeker op de plaat wordt gevormd. Onze handen houden achtereenvolgens halt bij zes verschillende letters. De eerste halte bereiken we quasi meteen na de start van het geschuifel, bij de letter 'D'. Vervolgens schuiven we terug naar het begin van het bord, om daar enkele seconden stil te staan bij de 'A'. Onze vingertoppen glijden verder door naar de 'N', gevolgd door een 'I' en een 'E'. Met een laatste, maar heftige schok komen we tot stilstand bij de 'L'. Zonder geluid te maken vorm ik het woord met mijn lippen. Daniel. Dus mijn veronderstelling was toch juist. Het lijkt niet eens zo'n heel ouderwetse naam, maar ik weet niet of dat nu positief of negatief is. Ik denk niet dat de ouderdom van een geest het grote verschil maakt. Ik weet al welke vraag ik wil stellen. Ik zie Emily aan het andere eind van de tafel dezelfde letters door haar hoofd halen. "Welkom, Daniel.", besluit ze met vaste stem. De windvlaag dwarrelt weer zachtjes langs ons heen, maar dit keer niet met dezelfde agressiviteit als daarstraks. Ik betwijfel of ik zelf de moed had gevonden om de verschijning welkom te heten, maar ik denk wel dat Emily er goed aan gedaan heeft. Het zal wel een standaardformulering zijn die ze ergens op het internet heeft opgepikt. "Welkom?", roept Laura plots verontwaardigd. "Hij is helemaal niet welkom! Ik wil dat hij verdwijnt. Nu!" Ik zie Emily's ogen van angst vertrekken na Laura's uitval en merk meteen waarom. De windvlaag zwelt opnieuw aan boven de tafel, daarbij onze handen schokkend op en neer bewegend. De lucht zwelt aan tot een grote bal boven onze hoofden en blijft daar enkele seconden dreigend hangen. Ik hou mijn adem in, omdat ik me plots niet meer kan herinneren hoe ademen juist werkt. Plotseling schiet de bal voorwaarts, in Laura's richting, en blaast met volle kracht haar weelderige krullen uit elkaar. De koude wordt nog erger, en een ijzingwekkend geluid vult de kamer. Het lijkt op een schreeuw, maar heeft iets metalig, waardoor het van alle menselijkheid ontdaan is. De daaropvolgende gil is echter bovenal menselijk. De schreeuwerige stem van Laura snijdt door merg en been, en haar gebrul komt tot een climax wanneer ze haar hand met een wilde snok vanonder de onze vandaan sleurt. Ik ben te verbouwereerd om na te denken over de consequenties van deze actie, maar één blik op Emily's gezicht herinnert me meteen weer aan de realiteit. Het spel mocht in geen geval afgebroken worden, had Emily gezegd. Wat betekent dit? Wat zijn de gevolgen? Ik vervloek mezelf ondertussen dat ik me ooit heb opgegeven voor dit stomme spel. We waren hier onbezonnen aan begonnen, als een stel stomme kinderen. En nu zouden we de gevolgen moeten dragen. Wat wel een probleem is, gezien niemand van ons lijkt te weten wat die gevolgen juist zijn. Ondertussen rent Laura als een op hol geslagen paard door de eetkamer, terwijl de bal al lang terug verdwenen is. Even snel als hij gekomen is, is hij weer weg. Of dat een goed teken is, daar ben ik niet helemaal van overtuigd. Er zal wel een reden zijn waarom het spel niet zomaar afgebroken mag worden. En het feit dat de kou nog steeds alom aanwezig is, lijkt mijn vermoeden te bevestigen dat onze lijdensweg nog niet voorbij is. Ik merk dat iedereen op een bedenkelijke afstand van mij verwijderd zit. Laura's plaats is uiteraard leeg, maar ook de anderen lijken onbewust hun lichaam van me weg te draaien. Zelfs Tim lijkt instinctief zijn stoel te hebben verschoven. Wanneer ik mijn hand doorheen de vrijgekomen ruimte tussen ons laat glijden, merk ik op dat het daar beduidend warmer is. De kilte hangt nog steeds als een laken rond de tafel gedrapeerd, maar links en rechts van me voel ik een opmerkelijk verschil. De ruimte rond Tim's en Laura's stoel verschilt zeker twee graden met de plek waar ik zit. Geschrokken schuif ik met een ruk mijn stoel achteruit. Tim kijkt me verbaasd aan. Onzeker zet ik twee passen naar achter en voel de ruimte rondom me. Ik ben nog steeds even verkleumd als toen ik aan de tafel zat. De dunne haartjes op mijn arm staan rechtop als stille getuigen. Bevend strek ik mijn armen uit, zo ver als mogelijk is. De kilte trekt vanuit mijn schouders naar mijn polsen toe, maar daarachter voel ik mijn vingers stilaan weer ontdooien. In ongeloof open ik mijn mond, maar er volgt geen schreeuw. Ik ben te verstijfd om te schreeuwen. Dit kan niet waar zijn. Ik wilde niet eens komen vanavond. Als het van mij had afgehangen, was ik gewoon niet komen opdagen. Er was hier niemand die ik per se een laatste keer had willen zien. Ik had het gedaan voor Emily. En dan komt zij met dat stomme ouija-bord aandraven. En verplicht ze me vervolgens om mee te spelen. En dan zit ik nu met die stomme geest opgezadeld. Nee, dit kan niet waar zijn. Ik moet hier weg. Nu. Als een robot, met grote passen loop ik de kamer uit. Ik pak mijn tas – ik denk toch alleszins dat het de mijne is – en grijp de deurknop. Ik open de deur op automatische piloot en wandel naar buiten. De angst bekruipt me wanneer ik voel dat de koude me volgt. Mijn hart bonst in mijn keel en mijn handen voelen klammig, hoewel ik vanbinnen diepgevroren aanvoel. Achter me hoor ik de hysterische stemmen van Emily en Laura, die overduidelijk in een dispuut verwikkeld zijn. Op de achtergrond hoor ik Tim's bromstem, die het probeert op te nemen voor Emily.

Het lijkt allemaal zo onwerkelijk. Het is alsof ik geen deel meer uitmaak van de gebeurtenissen rond me. Ik heb zelfs geen vat op mijn eigen gedachten. Ik wandel doelloos over de lege straat, niet goed wetende waar ik naartoe wil. Niemand schijnt me alleszins te missen. Naarmate mijn voetstappen meer vat krijgen op het asfalt, voel ik de kou stilaan wegtrekken en plaatsmaken voor de zompige zomernacht. Ik slaak een zucht van opluchting en laat mezelf neervallen op een zitbank naast het kanaal. Niet meteen de veiligste plaats voor een meisje alleen 's nachts, maar na wat ik net heb meegemaakt, maakt het weinig indruk op me. Ik laat mijn gedachten de vrije loop gaan, net zolang tot ik mezelf overtuigd heb dat het allemaal een droom is. Mijn hoofd tolt, en ik voel me doodmoe. Ik wil niets liever dan slapen. Ik kijk vooral niet uit naar de drie kwartier-durende tocht die ik nog moet doorstaan om thuis te geraken. Ik hijs mezelf van de bank en strijk afwezig langs mijn armen. De warmte die ze opnieuw uitstralen stelt me gerust. Ik adem nog een keer diep in en besluit dan de tocht in te zetten die me nog wacht. Als een schaduw verdwijnt ik in de lege nacht, terwijl ik de kille wind probeer te negeren, die uit het niets lijkt te komen en haast onmerkbaar tegen mijn rug blaast.

De volgende dagen verlopen rustig. Ik zag mijn klasgenoten niet meer sinds het incident, wat niet zo vreemd is, gezien we geen enkele reden hebben om nog af te spreken. Ten eerste vanwege het overduidelijke gebrek aan gemeenschappelijke interesses. Ten tweede omdat volgens mij niemand herinnerd wil worden aan het voorbije weekend. Het schooljaar is voorbij. Dat hebben we netjes afgesloten met dat gruwelijke feestje, wat nu ongeveer een week geleden is. Onze schooltijd is voorgoed voorbij, en er is geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt om die mensen nog terug te zien. Dat was al zo voor vorige vrijdag, maar het voorval moedigt die gedachte enkel maar aan. De nasleep ervan spookt nog teveel door mijn hoofd. Ik merk dat ik zelfs Emily en Tim probeer te ontwijken. Ik vrees dat alles terug opgerakeld wordt wanneer ik hen terugzie. Misschien is het geen slecht idee om wat afstand te nemen. Alleszins tot we zeker zijn dat die geest hier niet meer ergens rondwaart. Want hoewel alles schijnbaar rustig is, kan ik het gevoel niet van me afschudden dat dit nog niet voorbij is. Ik probeer mezelf wijs te maken dat we op tijd stopten met ons spel, maar ik moet toegeven dat ik mezelf weinig kan overtuigen. We hebben ons in een avontuur geworpen zonder voorbereiding. We hadden eerst moeten onderzoeken hoe we dit op een veilige manier konden doen. Uiteraard had niemand van ons geloofd dat dit hele gedoe zou werken. Niemand was voorbereid op het feit dat er weleens écht een dode vanachter de hoek kon kruipen. Ik ken niets van het hele geesten-oproepgedoe, maar om de een of andere reden zei mijn instinct dat we voorlopig best niet probeerden om de groep terug samen te brengen. Emily had me ondertussen al verschillende keren thuis gebeld. Ik heb mijn gsm bewust uitgeschakeld, omdat ik geen zin heb om iets van haar (of Tim) te horen. Ik heb er geen behoefte aan om mijn vrienden lastig te vallen met bijgelovige veronderstellingen. Ik weet dat het belachelijk is, en volledig tegen mijn principes, maar ondertussen heb ik het gouden kruisje van mijn grootmoeder weer uit mijn bureaulade gevist. Ik heb het ding indertijd gekregen voor mijn plechtige communie, en ik betwijfel of ik het daarna ooit nog gedragen heb. Ik vond het toen maar een stom cadeau. Inmiddels hangt het trots te blinken rond mijn bleke zwanenhals. Het is puur bijgeloof, en waarschijnlijk ook een domme illusie, maar om de een of andere reden voel ik me er veilig door. Al is het maar omdat ik me zo beschermd voel door oma, die er zelf al een aantal jaar niet meer is. In elk geval stelt het me gerust en dat is uiteindelijk toch het belangrijkste. Het is nu de vierde dag dat ik mezelf opsluit in mijn kamer. Mijn moeder vloekt erover. Ze zegt dat ik meer moet buitenkomen en ik weet dat ze gelijk heeft. Maar ik heb er geen behoefte aan. Integendeel, de buitenwereld beangstigt me. Hier voel ik me veilig, in mijn eigen rommel, met mijn eigen spullen om me heen. Ik lig op mijn bed, met de oortjes van mijn Ipod in en probeer het oplichtende scherm van mijn computer te negeren. Een nieuwe mail, krijst het scherm. Het ding flitst al vier dagen af en aan, en ik word stilaan zenuwachtig van Em's smekende berichten. Vier dagen geleden heb ik haar een mail gestuurd, om te zeggen dat alles in orde was, dat ik niet boos ben op haar, maar dat ik nu even alleen wil zijn. Hoe moeilijk kan het zijn om dat te begrijpen? Ondertussen heb ik ongeveer twintig mails teruggekregen, afwisselend boos en smekend, met de vraag om haar te bellen of af te spreken. Een dezer dagen wuurt ik eens een gevat antwoord terug. Met een diepe zucht hijs ik me van mijn bed af en strompel geërgerd naar mijn pc. Buiten schijnt de zon met felle stralen. Dat merk ik aan het gekrijs van de buurkinderen, die kirrend in een badje spelen, en aan de stofdeeltjes die glinsterend voor mijn scherm dwarrelen. Met een doffe klap smijt ik mijn raam toe en schuif met een ruk het gordijn ervoor. Tijdens die laatste beweging merk ik vaag op hoe mijn moeder (in bikini) me geïrriteerd aankijkt vanuit de tuin. Opnieuw negeer ik haar stilzwijgende goede raad en knip mijn bureaulamp aan. Nu kan ik tenminste het onzinnige bericht lezen dat me vanop het scherm aanstaart, zonder dat de zon in mijn ogen schijnt. Ik heb me vergist. Het is een e-mail van Tim. Ik rol met mijn ogen en hoop vanuit de grond van mijn hart dat hij me ook niet gaat beginnen stalken. Met lichte ergernis laat ik mijn ogen over zijn boodschap dwalen. Na een paar seconden besef ik dat mijn vrees onterecht is. Ik had beter moeten weten. Ik ken Tim. En Tim is geen zeurderig type. Mijn vrienden vormen de perfecte combinatie. Waar Emily soms te druk en te aanhankelijk is, compenseert Tim dat met zijn eeuwige rust en onverschilligheid. Dat blijkt nu opnieuw uit zijn begripvolle mail.

Lara,

Ik weet niet waarom je dit doet, maar ik begrijp het. Vorige vrijdag was een schok voor ons allemaal. Voor mij misschien nog het meest van al. Ik denk dat ik begrijp dat je tijd nodig hebt om dat te verwerken. We zullen daar begrip voor proberen op te brengen. Maar weet dat ik je mis. Laat gauw iets weten, Tim.

Een ding valt me meteen op in zijn bericht. En het stoort me een beetje. Het is niet de eerste keer dat ik zulke dingen opmerk. Zijn voorlaatste zin. Weet dat ik je mis.

Niet wij, zoals hij in zijn vorige zin gebruikt, maar ik. Ik voel me ongemakkelijk bij die woordkeuze, omdat ik weet wat ze betekent.

Dit bericht bevestigt nogmaals – zoals zovele subtiele signalen die Tim geeft – wat ik al langer weet. Tim is nog steeds niet over ons. Hij probeert dat wel te laten uitschijnen, en neemt zijn rol van beste vriend dankbaar en met veel overtuiging op. Maar toch voel ik in alles wat hij zegt en doet, dat hij het liever anders zou zien. Ik merk het bijvoorbeeld aan de manier waarop hij naar me kijkt als hij denkt dat ik niet kijk. Of hoe hij telkens opmerkt dat ik nieuwe schoenen of een ander kapsel heb, terwijl Tim totaal niet het type is dat op zulke dingen let. En ik moet toegeven dat ik het erg vind. Ik vind de situatie niet enkel vervelend omdat ik zijn gevoelens niet beantwoord. Ik voel me ook schuldig omdat ik dat niet doe. Het laatste wat ik in deze wereld wil, is dat Tim zich rot voelt door mij. Maar ik weet dat ik hem telkens opnieuw kwets, ondanks al mijn goede intenties. Alweer een reden waarom even afstand houden geen kwaad kan. Misschien heb ik het allemaal te snel willen doen voor hem. Het gebeurde ook allemaal zo snel. Het ene moment wandelen we gewoon naast elkaar, zoals we wel vaker deden voor Emily erbij kwam. Het volgende moment kust Tim me en ik laat het gebeuren. Ik zie het gebeuren en weet dat het fout is. Ik had moeten wegtrekken. Ik wist dat ik niet zeker was van mijn gevoelens en ik liet het toch toe. En dat zal ik mezelf nooit vergeven.

Het was niet eens een echte kus. Het was het soort kus dat je aan elkaar geeft in het laatste jaar van de lagere school. Een week later had ik er al spijt van. Maar voor Tim betekende het wel veel. Hij was echt verliefd op mij. Nadat ik hem twee weken ontweken had, kon hij de som ook wel maken. Hij vroeg me om af te spreken en ik heb het 'uitgemaakt'. Het was niet eens een echte relatie geweest, gezien ik hem meteen ontweken had na die kus. En dat was dat dan.

En het enige waar ik om bekommerd was, waren niet zijn gevoelens, maar de angst dat ik mijn beste – en enige – vriend kwijt zou zijn. Maar hij begreep het. Zoals altijd begreep hij het. Hij had het al zien aankomen. Daarom wilde hij met me praten. Ik was opgelucht dat we terug vrienden konden zijn. Maar misschien had ik hem de tijd moeten geven om alles te verwerken. Nu moet ik ermee leven dat mijn aanwezigheid hem elke dag opnieuw kwetst, ook al zal hij dat nooit willen toegeven. Hij heeft zich tevredengesteld met *the next best thing*. Emily weet van onze kortstondige relatie, maar is ervan overtuigd dat we allebei onze vergissing inzien. 'Jullie samen?', hoor ik haar nog zeggen tussen twee bulderlachen door. 'Dat zou nooit goed gekomen zijn. Een van jullie had op termijn de andere vast vermoord.' Wat maar bewijst dat Emily niet snapt hoe diep het zit voor Tim. Haar constante drang om een nieuw, geschikter vriendje voor me te zoeken helpt ook niet bepaald om zijn pijn te verzachten. Ik sluit het venster en besluit de mail niet te beantwoorden. Ik weet dat Tim dat ook niet van me verwacht. Hij is niet zoals Emily. Dit is bedoeld als een geruststellend bericht van hem naar mij, zonder verwachtingen. Terwijl ik eigenlijk degene zou moeten zijn die hem iets laat weten.

Ik wrijf over mijn armen en merk dat ik kippenvel heb. Het heeft niets te maken met Tim's mail. Het is koud hier in de kamer. Wat heel vreemd is, gezien het buiten bijna dertig graden is.

Ik schuif het gordijn terug opzij en open het venster, wat op een duimgebaar van mijn moeder kan rekenen, die nog steeds ligt te braden op een ligstoel. De warmte van buiten stroomt gretig door het raam, maar lijkt de ruimte bitter weinig op te warmen. Ik heb altijd het geluk gehad in de koelste kamer van het huis te slapen, maar besef ook wel dat het niet normaal is dat het hier zó fris is. Het is een onaangename koelte, en wat belangrijker is, daarnet was die koelte er nog niet. Ik heb natuurlijk wel het raam en de gordijnen gesloten, om beter mijn post te kunnen nakijken, maar dat is maar een magere verklaring. Ik klap het raam verslagen terug dicht. Ik kijk op de thermometer die al sinds mijn geboorte naast de deurstijl hangt. Het is een houten beertje, dat me aanstaart met een grote grijns op zijn gezicht. Alsof het wil zeggen: 'kijk dan, als je durft'. De temperatuur meet 24 graden. Normaal zou ik nu moeten bakken in mijn kamer, maar ik raak mijn armen aan, die ijskoud aanvoelen. Een rilling trekt door mijn ruggengraat, maar het komt niet door de koude. Het komt door het besef dat ik mezelf maar wat wijsmaak. Wat ik al dagen probeer te negeren, dringt nu tot me door. De kou is niet verdwenen die vrijdagavond. Hij is niet bij me teruggekomen. Hij is nooit weggegaan. Ik sla mijn armen om me heen en rol mezelf op onder mijn dekbed. Als een kind van vijf dat haar moeder wil.

WOENSDAG 1 JULI – DANIEL

De uren verstrijken langzaam. Ik merk amper dat het stilaan donker wordt voor mijn slaapkamerraam. Het kostte me oneindig veel moeite om van het bed te stappen en mezelf op te krikken voor het avondeten. Maar ik kan mijn ouders moeilijk vertellen dat ik niet durf opstaan, omdat ik vrees dat er een spook onder mijn bed zit. Nu lig ik opnieuw in diezelfde foetushouding, opgekruld op mijn bed. Ik durf nog steeds niet bewegen, en klem heel kinderachtig mijn armen rond mijn geboorte - teddybeer. Op de ene of andere manier zie ik het ding als een amulet dat me zal beschermen, ook al weet ik dat ik iets idioter niet had kunnen bedenken. Ik heb nog nooit gehoord van teddyberen die geesten uitdrijven. Ik heb wat agressieve muziek opgezet om mijn geest vrij te maken. Mijn ademhaling stoot op hetzelfde dreunende ritme kleine wolkjes adem uit. Het is nog steeds ijskoud in de kamer, maar verder lijkt er weinig te gebeuren. Af en toe beeld ik me in dat ik geritsel hoor, komende van mijn bureau in de hoek van de kamer. Mijn computerscherm flitst af en toe als stille getuige, maar dat doet het al de hele dag, dus ik besluit het te negeren. Maar als ik eerlijk ben, moet ik besluiten dat bepaalde dingen moeilijk te negeren zijn. Zoals het gekraak dat sinds vanmiddag mijn parketvloer teistert, en steeds verder aanzwelt, tot ik niets anders meer hoor in mijn hersens. Het klinkt als voetstappen, maar onnatuurlijker, met meer geweld, alsof iemand ongeduldig wordt van het wachten. Nu, dan zijn we met zijn tweeën. Ik word er doodzenuwachtig van dat ik niet begrijp wat hier aan de gang is. En nog nerveuzer omdat ik niet weet wat er nog gaat komen. Het gekraak zwelt verder aan, en komt tot een climax wanneer mijn slaapkamerraam met een klap openvliegt. De warme zomerlucht lijkt mijn gezicht te verbranden. Hij staat in schrill contrast met de vrieskou die mijn kamer overheerst. Met de sprong van een gazelle – om zeker niet door iets gegrepen te worden in mijn vlucht – schiet ik naar het venster en sla het met brute kracht dicht. Ondertussen is er buiten een onweer uitgebroken. De bliksemschichten schieten rakelings langs mijn gezicht alvorens ik het gordijn dichttrek. Ik wil terugkruipen naar mijn veilige plekje, maar merk op dat een barrière me dat belet. De lucht voor me is zo koud dat het ondraaglijk is. Ik strek mijn hand uit, maar voel mijn vingers in elkaar krimpen, alsof ze stijf bevroren zijn na een fietstocht in putje winter. Ik trek mijn hand terug en blijf ter plaatse staan rillen. Ik durf mijn voeten niet te verplaatsen en hou angstvalling mijn adem in. Plots wens ik dat Tim hier was. Hij zou tenminste niet zo bang zijn. Hij zou hier vast een logische verklaring voor hebben. Ik voel hoe de koude luchtverplaatsing rond me heen dwarrelt en vervolgens weer verdwijnt. Met bevende vingers strek ik opnieuw mijn arm uit. Het obstakel lijkt verdwenen. Met knikkende knieën probeer ik aan een slakkentempo mijn bed te bereiken. Bij elke stap die ik zet, merk ik echter dat mijn lamp begint te knipperen. Ik verstijf opnieuw. Ik weet dat ik hoe dan ook mijn doel moet bereiken. Straks sta ik hier alleen in het donker. Die gedachte maakt het pijnlijke gebons in mijn borstkas alleen nog erger. Ik slik, sluit mijn ogen en probeer mezelf moed in te praten. 'Je kan dit, Lara. Laat je niet kennen door een defecte lamp. Denk dat je Tim bent. Die zou zich hierdoor niet laten intimideren.' Nu, ik ben er niet helemaal van overtuigd dat dat laatste waar is, maar het helpt wel. Met onhandige, maar doelgerichte passen schuifel ik verder, terwijl nu ook de luster heftig in mijn nek knippert. Mijn hart klopt in mijn keel, en ik heb het gevoel dat ik elk moment voorover kan vallen, maar ik weet mezelf ervan te overtuigen dat ik dit kan halen. Nog twee meter. Het licht achter me wordt steeds zwakker en ik heb hetzelfde gevoel over mijn dosis zelfvertrouwen. Nog een meter. Het felle elektrische licht van mijn kitscherige luster lijkt nu meer op een vuurvliegje. Ik besluit de laatste meter te overbruggen met een sprong, die zo goed gericht is dat ik bijna aan de andere kant van het bed beland. Het licht springt met een knal kapot. Het is stikdonker in de kamer. Ik vraag me af waarom er niemand komt kijken. Het kan haast niet dat niemand dat lawaai gehoord heeft. Bibberend trek ik mijn dekbed over mijn hoofd, in de hoop zo te ontsnappen aan dit alles. Ik knijp mijn ogen krampachtig dicht en blijf tegen mezelf prevelen, met mijn vingers verkramp rond het dekbed gedrukt. 'Dit is niet echt. Dit is niet echt. Dit is niet echt.' Maar zelfs door mijn dichtgeknepen oogleden sluimert het blauwe licht van de computer binnen, dat steeds feller wordt op de achtergrond. Waar het daarnet nog stikduister was, lijkt het nu alsof er een blauwe zonsopgang plaatsvindt in mijn kamer. Het verblindende licht is moeilijk te negeren, en ik moet vaststellen dat het mijn nieuwsgierigheid wekt. De kou begint vreemd genoeg te wennen en wanneer ik het dekbed van mijn hoofd trek, voelt hij bijna aangenaam aan. Onwennig kijk ik de kamer rond en neem alle elementen in me op. Alles wat normaal zo vertrouwd aanvoelt – mijn 'Within Temptation' poster naast het raam, de zwarte baljurk die ik had klaarhangen voor het schoolbal, en de 'Interview with the vampire' DVD die nog steeds op mijn nachtkastje slingert – kan ik nu maar moeilijk thuisbrengen. Alles boezemt me angst in.

Ik schrik op door een tokkelend geluid en staar naar het blauwe scherm in de verte. Mijn hart slaat een slag over wanneer ik mijn toetsenbord zie bewegen. Mijn bureaustoel wiebelt heen en weer, alsof er iemand op zit. Traag maar zeker vormen er zich letters op het scherm.

'STOERE GOTHIC', staren ze me spottend aan. Ik weet niet hoe te reageren. Mijn adem stukt en ik merk dat ik ontzettend zit te staren. Een traan rolt onopgemerkt over mijn wang. Zonder dat ik er controle over heb, volgen er meerdere. Een zacht snikken ontsnapt mijn keel, terwijl de paniekaanval door mijn aderen stroomt. "Stop! Ga weg!", hoor ik mezelf brullen. Het lijkt alsof ik geen deel meer uitmaak van mezelf. Zo verteerd door angst ben ik. Ik rol gillend heen en weer over het bed, en verbaas me er nog steeds over dat mijn ouders hier niet zijn binnengestormd. Het blijft even stil, alsof de geest wacht tot mijn crisis voorbij is. Wanneer ik mezelf met een laatste schreeuw heb leeg gegild, begint het toetsenbord weer heftig te rommelen. "KAN NIET", is het nuchtere antwoord. Ik bijt op mijn lip. "Waarom niet?", vraag ik geërgerd, met trillende stem. "Wie ben je? Wat wil je van me?" Dit keer volgt het antwoord sneller. "JE WEET WIE IK BEN."

"Daniel?", vraag ik angstig. "JA.", klinkt de korte bevestiging. "Maakt niet uit wie je bent.", probeer ik stoer over te komen. "Ik wil dat je weggaat. Nu." Ik bal mijn vuisten, alsof hij geen indruk op me maakt met zijn lugubere vertoning, maar ondertussen tasten mijn vingers onbewust opnieuw naar het dekbed achter me. "KAN NIET."

"Waarom niet?", brul ik onmachtig. Waarom doet hij zo moeilijk? Waarom verdwijnt hij niet gewoon? Wat wil hij in godsnaam van me? "JIJ HEBT ME OPGEROEPEN. JULLIE ZIJN DE ENIGE DIE ME KUNNEN DOEN VERDWIJNEN." Het komt niet over als een verwijt. Het is meer een vaststelling, alsof hij het even oneerlijk vindt dat hij hier moet vastzitten, als ik het vind om met hem opgescheept te zitten. Het lijkt ergens een logische uitleg. Emily had immers iets vermeld over de gevaren van het vroegtijdig afbreken van het spel. Misschien is de consequentie dat de geest komt vast te zitten als het spel niet op een degelijke manier wordt uitgespeeld. "Hoe... Hoe dan?", vraag ik onzeker.

Ik hoop dat hij het antwoord weet, want anders hebben we een serieus probleem. Ik ben er immers van overtuigd dat noch Emily, noch een van de andere spelers hier een oplossing voor heeft.

"DAT WEET IK NIET." Tot zover mijn hoop. Het lijkt er dus op dat we voorlopig nog niet van elkaar af zijn. Ik slaak een diepe zucht. Toch is er iets dat me dwars zit. Vanuit het niets komt de gedachte in mijn hoofd op en ik voel de onbedwingbare drang om ze uit te spreken. "Waarom ik dan? Waarom kom je naar mij? Er waren nog andere deelnemers."

"JIJ LEEK ME DE SYMPATHIEKSTE." Het klonk niet dreigend, bijna vriendelijk zelfs.

Alhoewel ik natuurlijk geen ondertoon kan waarnemen op een computerscherm, lijkt me dit een oprecht antwoord. Geweldig. Heb ik weer het geluk om in de smaak te vallen bij een spook.

Dat is het laatste wat ik nodig heb, een stalker uit het rijk der doden. Zucht. Ik kan mezelf wel voor het hoofd slaan omdat ik ooit aan dat stomme spel heb meegedaan. Emily had me nooit mogen overtuigen. Zij heeft het nu gemakkelijk natuurlijk. Zij is niet degene die lastiggevallen wordt door verschijningen. Eens te meer had ze ons in de nesten gewerkt met een van haar stomme ideeën.

En zoals gewoonlijk was ik daar weer de dupe van. "HOE HEET JIJ?", rolt nieuwsgierig over het scherm. Ik knijp mijn lippen op elkaar. Dit is belachelijk. Hij had er dan misschien voor gekozen om aan mij te blijven plakken, ik niet. Er is geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt om over koetjes en kalfjes te praten met een dooie. Ik wil dat hij weggaat. Dat hij iemand anders gaat lastigvallen. En als hij er dan toch perse voor wil kiezen om hier te blijven zitten, is er geen enkele reden om het hem aangenaam te maken. Ik staar venijnig naar het scherm en ben niet van plan antwoord te geven. Dat is echter buiten Daniel gerekend. Het duurt niet lang voor hij zijn vraag herhaalt.

"HOE HEET JE?" Ik hou voet bij stuk en klem mijn lippen harder op elkaar.

Ik knijp in mijn dekbed en heb het gevoel dat het elk moment kan gaan scheuren onder de druk van mijn lange nagels. Ik merk dat Daniel ongeduldig wordt omdat ik niet reageer, want plotseling begint zijn vraag over het volledige scherm te rollen. Het hele veld wordt gevuld met dat ene zinnetje, wat gevolgd wordt door een oorverdovend gepiep, dat ondraaglijk is voor menselijke oren. Of alleszins toch voor de mijne. Ik sla mijn handen over mijn oren en knars van de pijn mijn tanden op elkaar.

"Ok, ok!", kreun ik verslagen. "Ik ben Lara." Als bij toverslag verdwijnt het schrille geluid weer, en veegt daarbij meteen ook de letters van het scherm, die plaatsmaken voor een tevreden smiley.

Het lachende vormpje staart me zelfgenoegzaam aan, en doet mijn bloed koken.

Hij begint me serieus op te zenuwen te werken, en ik voel de onweerstaanbare drang om op zijn gezicht te slaan. Ware het niet dat hij geen gezicht meer heeft. Wat denkt hij wel, dat hij hier kan binnenkomen en me kan manipuleren alsof ik een marionet ben? Ik ben echter slim genoeg om te beseffen dat hij dat waarschijnlijk inderdaad kan, als hij zou willen, en dat ik weinig kan beginnen tegen een geest. Ik besluit het over een andere boeg te gooien. "Daniel.", begin ik smekend. "Kan je alsjeblieft weggaan? Je maakt me bang en ik heb jou niets misdaan."

"ZOEK DAN EEN OPLOSSING. IK KAN NIET WEG."

Dat was leuk geprobeerd, Lara. Met smeekbedes zal ik er dus niet komen. "Ik ben doodmoe, Daniel. En zo kan ik niet nadenken over een oplossing. Kan je dan alsjeblieft *nu* weggaan, zodat ik kan slapen?" Ik hoop dat de angst niet te veel doorklinkt in mijn stem. Nu ben ik wel echt blufpoker aan het spelen. En mijn pokerface is nooit geweldig sterk geweest. Maar het is het proberen waard, en wie weet, misschien helpt het effectief om iets te bedenken om definitief van hem af te raken.

"OK. MAAR IK KOM TERUG. ZOLANG JE DIT NIET OPLOST."

Jaja, rol ik met mijn ogen. Verdwijnt nu toch gewoon. Ik draai me weg van het scherm, bij wijze van protest, en sluit mijn ogen. Ik ben niet moe. Ik ben zelfs klaarwakker nu. Het enige wat ik wil, is dat hij vertrekt. Dat hij voor mijn part iemand anders gaat lastigvallen. Bram, Jens, Laura... Het kan me nu even gewoon niet schelen. Zelfs Emily. Uiteindelijk heeft ze het echt wel over zichzelf uitgeroepen. Zij was degene die dat stomme spel wilde spelen. Ik weet dat het wreed klinkt wat ik nu allemaal denk, maar ik heb nu even geen zin om barmhartige Samaritaan te spelen. Ogenblikkelijk nadat ik mijn ogen gesloten heb, voel ik een frisse wind langs me heen wegtrekken, en keert de zwoele onweershitte terug in mijn kamer. Het onweert nog steeds, maar het onweer is nu verder weggetrokken van ons huis. In de verte hoor ik de donder zachtjes rommelen, en beeld me in dat het Daniel is, die me er nogmaals van bewust wil maken dat zijn vertrek slechts tijdelijk is. De klamme zomerlucht staat in schril contrast met de doodse kilte van daarnet, en ik word me er nu pas bewust van hoe koud ik het echt had. Voorzichtig rol ik op mijn andere zij en open onwennig een oog. Ik weet, nee voel, dat Daniel effectief weg is. Hij is dan tenminste van zijn woord. Mijn computerscherm licht echter nog steeds blauw op, met een laatste rij blinkende letters. "SLAAPWEL, LARA."

Als bij wonder heb ik effectief geslapen. Ik had nooit gedacht dat het zou lukken. Gisteravond, nadat Daniel vertrokken was, bonkte mijn hart in mijn keel. Het klopte met zulke zware slagen dat het echt pijn deed. Op een bepaald moment voelde het alsof het uit mijn borst wilde springen. En toch was ik plots als een blok in slaap gevallen. Ik had een rustige nacht achter de rug. Daniel had zijn woord gehouden. Ik had aan een stuk kunnen doorslapen. En ik moet toegeven dat het me deugd gedaan heeft. Ik rek me uit in bed en voel de gehate zonnestralen mijn gezicht prikken. Met een grom draai ik me om en kijk naar de wekker op mijn nachttafel. Kwart voor elf. Dat is een degelijk uur om uit mijn nest te kruipen. Slaapdronken hijs ik me recht en kijk ontevreden naar de plooiën die mijn T-shirt in mijn zij heeft achtergelaten. Nu, dat probleem lost zich in de loop van de dag wel op. Vermits ontbijten sowieso niet aan mij besteed is, strompel ik meteen naar mijn computer. Ik heb het ding gisteren niet uitgeschakeld – om voor de hand liggende redenen – en hoef dus alleen maar met een muisklik de slaapstand te ontgrendelen. Ik geeuw nog een laatste keer wanneer een fel gezoem terug leven in mijn pc blaast, en wrijf verdwaasd in mijn ogen. Om te beginnen check ik mijn hotmail-account. Geen nieuwe mails. Zelfs niet van Emily. Dat is alleszins een opluchting, ook al ga ik haar binnenkort misschien nodig hebben. Op zich is het goed dat ze de les eindelijk begrepen heeft. Plots herinner ik me iets. Vliegensvlug klik ik terug naar mijn bureaublad. Met grote ogen staar ik naar de tekening op mijn achtergrond. Hoewel ik gisteren mijn pc niet meer heb aangeraakt, is Daniels bericht verdwenen. Ik weet zeker dat ik het niet gewist heb. Het idee dat het vanzelf verdwenen is, geeft me de kriebels. Ik sta plots weer met mijn twee voeten in de realiteit en realiseer me wat ik hier eigenlijk kom doen. Daniels afscheidswaardesproken opnieuw door mijn hoofd. Hij had me gisteren heel duidelijk gezegd wat me te doen stond. Los dit op, of je zit voor de rest van je leven met me opgescheept. Het was een redelijk droge, maar duidelijke boodschap. En als er iets is waar ik geen zin in heb, dan is het wel de rest van mijn dagen doorbrengen met een stalkende geest. Ik moet dringend op zoek gaan naar een oplossing. Dringend, voor hij hier opnieuw staat. Want ik vrees dat ik wel wat anders mag verwachten dan wat spelletjes op mijn computer, als ik niet snel doe wat hij vraagt. Info opzoeken. Dat moest ik doen. Ik open 'Google' en tik ouijabord in.

Een paar honderd hints. Ik klik de eerste aan die ik tegenkom. De eerste woorden op de website staren me verwijtend aan. Ik slik. "Ouija spelen is gevaarlijk!"

Ja, dat zeg je nu, denk ik bij mezelf, terwijl er een kriebel over mijn ruggengraat trekt. Waarom leest Emily zulke dingen nooit voor ze aan iets begint, denk ik geërgerd in mezelf. Verwijten gaan me natuurlijk niet verder helpen. Ik lees aandachtig verder en open een nieuwe link naar de spelregels. Vervolgens kom ik op een vrij uitgebreide website terecht, die zorgvuldig alle stappen in kaart brengt. Doch niet alvorens ook op de risico's van het spel te wijzen. En die zijn niet min.

Als het spel niet correct gespeeld wordt, loop je inderdaad het risico dat een geest blijft 'hangen', zoals hier omschreven wordt. En dat kan kwalijke gevolgen hebben voor zijn 'gastheren'. De zogenaamde 'klopgeest' is nog maar een van de voorbeelden van kwellingen die een dergelijke verschijning kan veroorzaken. Het grote probleem met geesten oproepen is dat je een geliefde overledene maar zelden kan bereiken. De meeste doden hebben vrede met hun vertrek en kunnen daardoor geen contact meer maken met de aardse wereld. Zij maken deel uit van een groter geheel en vinden daar rust in. Diegene die je wel bereikt, zijn de zogenaamde 'dwalende geesten'. Zij die geen vrede hebben met hun dood en daardoor blijven hangen in een soort tussenwereld. Zij behoren tot geen van beide werelden en vaak blijven ze dwalen omdat ze hier nog een rekening hebben te vereffenen. Zij zoeken een poort naar de echte wereld om daar opnieuw binnen te geraken. Op die manier komen de spelers van het ouija-spel vaak net in contact met het soort verschijningen dat ze liefst willen vermijden.

Klopgeesten, kwaadaardige geesten, kwelduivels... De geesten van de onderste laag.

De sfeer van deze website is niet bepaald hoopgevend. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat Daniel in zijn vorige leven geen moordenaar of psychopaat was. Anders ziet mijn toekomst er niet echt rooskleurig uit. Verder lees ik een iets bemoedigender bericht. Niet alle geesten uit de onderlaag zijn slecht. Er zijn ook zij, die in de schemerwereld terecht komen, omdat ze geen afscheid kunnen nemen van hun aardse bestaan. Of die het gevoel hebben dat ze nog een opdracht moeten vervullen alvorens ze definitief afscheid kunnen nemen. Dit zijn vaak slachtoffers van een ongeval, een moord of een ziekte die zeer snel is geëvolueerd. Zij hebben het gevoel dat ze geen afscheid hebben kunnen nemen van hun gezin. In sommige gevallen willen ze hun familie op de een of andere manier blijk geven van de manier waarop ze aan hun eind gekomen zijn. In elk geval zijn ook dit geweldige zielen die zeer somber en soms agressief kunnen overkomen, omdat ze zich niet kunnen verzoenen met hun lot. Nu, dat laatste kan wel waar zijn, maar het klinkt alleszins al beter als moordenaar of kwelduivel. Het gaat nog verder. Zelfs als het spel goed gespeeld wordt, bestaan deze risico's, maar ze zijn alleszins beter controleerbaar. Voor zover ik kan zien, hebben we alle spelregels gevolgd. Behalve twee. De twee voornaamste dan nog.

1. *De spelers mogen niet onder invloed van alcohol of andere verdovende middelen aan het spel deelnemen. Dit vergroot de aantrekkingskracht voor geesten met kwade bedoelingen.*
2. *Het spel mag onder geen enkele voorwaarde vroegtijdig worden afgebroken! De kans bestaat dat hierdoor de verschijning 'vast' komt te zitten en zich vasthecht op een of meerdere spelers.*

Nu het zo zwart op wit staat, dringt het besef pas echt tot me door. Dit is exact wat er gebeurd is. We hebben de regels gebroken en daardoor hebben we deze miserie op onszelf afgeroepen. Ik heb Daniel verkeerd beoordeeld. Als ik het zo lees op deze website, kan hij er inderdaad niets aan doen dat hij hier vastzit. Hij is door de poort gekropen als antwoord op onze oproep, en wij hebben die dichtgeslagen zodat hij niet meer terugkan. Hij is daarover eerlijk geweest. Toen ik hem vroeg te vertrekken, had hij droogweg geantwoord 'kan niet'. Nu moest ik zien uit te zoeken hoe we die poort terug open krijgen. Helaas vind ik er natuurlijk niet meteen concrete tips voor. Ik vind wel een adres van een medium dat hierin gespecialiseerd is, maar iets weerhoudt me ervan haar op te bellen. Ik heb dat soort mensen altijd maar kwakzalvers gevonden, en heb er eigenlijk geen behoefte aan om nu zo iemand op te zoeken. Het mens vraagt ook een vergoeding van honderdvijftig euro voor een sessie, wat me nog meer overtuigt dat het hier waarschijnlijk om een charlatan gaat. Met een zucht duw ik de computer af. Op deze manier kom ik geen stap verder. Ondanks mijn recent verzoek tot rust, besluit ik dan maar om Emily te bellen. Tien keer liever een kakelende Emily, dan nog eens zo'n eng chatgesprek vanuit de vierde dimensie. Ik zou er alles aan doen om dat te vermijden. Tijdens mijn wandeling naar Emily stuur ik Tim een sms. Hij moet zelf maar zien wat hij ermee doet. Mij maakt het niet zoveel uit of hij nu komt of niet. Uiteindelijk is dit mijn probleem, niet het zijne. Ik zit met onze ongewenste gast opgescheept. Met Emily liggen de zaken anders. Zij heeft deze situatie veroorzaakt. Ze moet nu maar uitzoeken hoe ze die oplost. En o wee, als haar dat niet lukt. Ik vergeef het haar nooit als ze me hiermee laat zitten. Als dat gebeurt, stuur ik die geest op haar af met zijn klachtenlijst. Ondanks de brandende zon ben ik zo dom geweest mijn lange, zwarte jas aan te trekken. In tegenstelling tot Tim, ben ik niet vergroeid met dat ding. Wegens het tumult in mijn hoofd vanmorgen, heb ik zonder nadenken het kledingstuk aangetrokken. Uiteraard zonder ermee rekening te houden dat het volop zomer is. Het past misschien bij de rest van mijn stijl, maar ik voel me toch een klein beetje belachelijk. Er passeren twee meisjes in een jeansrokje, volledig voorzien van de nodige roze accessoires en steroorbellen. Ik hoor hen gniffelen van zodra ik uit hun gezichtsveld ben. 'Ik vind vooral haar haar leuk.', vang ik op. Ik doe alsof ik Tim ben en draai me om en schenk hen een giftige blik. Maar in tegenstelling tot Tim, weet ik dat ik me vanavond zal afvragen wat er mis is met mijn haar. Met een diepe zucht druk ik op Emily's deurbel. Het duurt enkele seconden voor ik voetstappen de trap af hoor stormen. Met een veel te luide knal vliegt de deur open en staat Emily voor mijn neus. Ze kijkt een beetje zoetzuur, alsof ze me ergens toch verwijt dat ik haar zolang heb genegeerd. Het duurt maar heel even. Even later vliegt ze me vergevingsvol om de hals. "Lara.", kijkt ze verwijtend. "Waarom antwoord je niet op mijn berichten?" Ik rol met mijn ogen. "Ik heb je toch een mail gestuurd om dat uit te leggen?" Emily zucht en slaat haar armen over elkaar. "Je dacht toch niet dat je er zo gemakkelijk vanaf komt?" "Emily, doe niet zo kinderachtig. Daar kom ik niet voor." "Ach zo. En waarvoor kom je dan wel?" De pruillip op haar gezicht geeft te kennen dat het antwoord haar niet echt zal interesseren. "Ik heb je hulp nodig. Dringend." Ik zie hoe de teleurstelling stilaan wegtrekt van haar gezicht en plaats maakt voor een bijna onbedwingbare nieuwsgierigheid. Zo kennen we onze Emily weer. "Mijn hulp?", vraagt ze achterdochtig. "Waarvoor?" "Kunnen we dat niet binnen bespreken?", dring ik aan. "Ok.", geeft Emily toe, alvorens een stap opzij te doen, zodat ik het huis kan betreden. Met een grote pas loop ik langs haar heen en wurm me uit mijn jas, die ik netjes aan de kapstok hang. Ik ben blij dat ik eindelijk van het ding verlost ben en voel de onweerstaanbare drang om het hier straks 'per ongeluk' te vergeten. "Ga zitten en vertel wat er op je lever ligt.", wenkt Em als een volleerde therapeut. "Ik zit zwaar in de problemen.", zeg ik, terwijl ik plaatsneem in de zetel en verslagen door mijn haar woel. "Oei.", zegt Emily troostend, maar met glimmende oogjes. "Ja. En het is jouw schuld." Emily deinst geschrokken achteruit en trekt haar wenkbrauwen op. Ik voel aan haar lichaamshouding dat ze dadelijk weer in de verdediging gaat. En inderdaad. "Hoezo? Wat heb ik nu weer gedaan? Kom jij hier gewoon om ruzie te maken?" "Nee, Emily.", glimlach ik vermoeid. "Maar het is wel jouw schuld dat ik in de problemen zit." "Hoe kan dat nu in godsnaam mijn schuld zijn?" "Omdat jij met dat stomme ouija-bord kwam aandraven afgelopen vrijdag." "Wat heeft dat er nu weer mee te maken?", vervolgt Emily ongelovig, en nog steeds onwetend over haar aandeel in mijn ongeluk. "Heel simpel." Ik merk dat ik zoals Daniel begin te praten.

Heel kort en bondig. En heel duidelijk voor mij, maar een groot raadsel voor de anderen. Ik besluit dit keer wat meer uitleg te geven. "Herinner jij je Daniel?"

"Wie?", vraagt Emily, met een grimas op haar gezicht die duidelijk aangeeft dat ze in godsnaam niet weet waarover ik het heb. Ik sla mijn hand voor mijn ogen. Dit kan niet waar zijn. Na al wat we meegemaakt hadden, kon ze zich niet herinneren wie Daniel was. Nu wist ik al wel dat Em's kortetermijngeheugen soms te wensen overliet, vooral als het aankwam op gemaakte afspraken of het terugbellen van gemiste oproepen, maar dit slaat echt alles. Dat meisje is gewoon een zeef. "Daniel?", doe ik een tweede poging. "Onze geest. Je weet wel, diegene die de hele kamer heeft afgebroken?" "Ah.", besluit ze, met enige schaamte. "Ik ben blij dat er een belletje gaat rinkelen."

Emily zwijgt, en ik aanvaard dat als een teken dat ik mijn verhaal kan doen. Ik maak uit haar houding op dat ze liever niet over hem wil praten, maar dat maakt mijn rekening niet. Misschien verwijt ze me nu wel in stilte dat ik het hele geval weer oprakel, net nu zij het uit haar geheugen gewist heeft. Maar tenslotte is het haar schuld, en ben ik dankzij haar de enige die het hele geval niet *kan* vergeten.

"Waarom begin je daar nu terug over? Het hele gedoe is voorbij. Kunnen we er niet gewoon over zwijgen?"

"Nee, Em. Dat kunnen we niet. En ik zal je zeggen waarom niet." Ik merk aan Emily dat ze geen besef heeft van wat ik op het punt sta te zeggen. "Het is niet voorbij. Dat is net wat ik je wil vertellen."

"Hoe bedoel je?"

"Daniel is nooit vertrokken, Em. Ik heb gisterenavond bezoek van hem gehad."

"Dat is niet grappig, Lara." Ik merk aan haar gezicht dat ze oprecht denkt dat dit een of andere onsmakelijke grap is. Ik voel me wat beledigd. Dit is misschien het soort humor waar Tim soms op kickt, maar Emily zou beter moeten weten. Ik maak over zulke zaken geen grapjes. Zeker niet na wat we hebben meegemaakt. "Dit is ook geen grap, Emily. Ik meen het serieus. Daniel is hier nog en heeft zich aan mij vastgehecht. En het komt allemaal door dat stomme spel van jou."

"Wat bedoel je: hij heeft zich aan jou vastgehecht?", vraagt ze met een piepstem. "Dit is een van de gevaren van het spel. Had jij degelijk research gedaan, dan had je dat geweten."

Als het spel vroegtijdig wordt stopgezet – wat Laura gedaan heeft door haar hand weg te trekken – komt de geest vast te zitten en kan hij zich aan een van de spelers hechten. En raad eens wie er weer de hoofdprijs gewonnen heeft? Het blijft enkele tellen stil in de kamer. Ik merk dat Emily niet goed weet hoe ze moet reageren. Ik zie nog enig argwaan in haar ogen, alsof ze nog steeds niet helemaal gelooft wat ik haar vertel. Aan de andere kant merk ik ook dat ze helemaal niet weet hoe ze met de waarheid moet omgaan, gesteld dat ik eerlijk ben. "Maar... Waarom jij? Ik leidde het spel. Je zou dan toch denken dat..." Ik hoop voor haar dat het hier niet om een aandachtskwestie gaat. Ik hoop dat ze oprecht bedoeld dat het logischer zou zijn, moest Daniel zich aan de seanceleider binden. "Dat weet ik ook niet. Feit is dat ik met die geest opgescheept zit, en dat ik zo snel mogelijk van hem af wil. En jij gaat dat voor me oplossen."

"Wat? En hoe moet ik dat doen?" Ze kijkt me aan met grote, ongelovige ogen. Ik heb het gevoel dat ik haar net gevraagd heb om naar de maan te vliegen en daar een Cola voor me te bestellen. De kans dat ze dat klaarspeelt is even groot als de kans dat ze me van die geest verlost. Zoals gewoonlijk was het naïef van me om te denken dat Emily een probleem zou kunnen oplossen, dat ze zelf veroorzaakt had. Ondertussen zinkt de moed me in de schoenen. Is er dan niemand die me kan helpen? "Jij bent degene die met dit hele idee is komen aandraven! Misschien weet je niet hoe je dit moet oplossen. Maar zorg dan dat je het te weten komt! Nu!" Ik ben zelden boos op Emily. Veel te weinig misschien. Tim wijst me er vaak op, dat ik me niet moest laten doen door Emily. Ze bedoelt het meestal goed, maar is vaak ook heel egoïstisch, waardoor ze haar vrienden soms kwetst. Zo had ik al meerderde malen staan wachten omdat Emily niet kwam opdagen op een afspraak. Dan kreeg ik na een half uur een of ander klef berichtje dat ze onderweg door een leuke jongen was aangesproken. Dat begreep ik toch zeker wel? En ik vergeef het haar telkens opnieuw. Omdat ze mijn beste vriendin is. Omdat ze mijn *enige* vriendin is. Maar deze keer zal ze er niet zo gemakkelijk mee weg komen. Nu ben ik écht boos. Emily draait en keert in haar stoel, duidelijk niet wetend hoe ze zich hieruit moet redden. Ze heeft echter geluk. Onverwacht zwaait de deur van de woonkamer open.

Even denk ik dat het haar moeder is, die opgeschrikt werd door mijn geschreeuw. "Hey, wat is al dat gebrul hier? Hebben mijn favoriete dames ruzie?" Ik ben opgelucht wanneer ik de vertrouwde stem hoor. Zo opgelucht, dat ik bijna opsta en hem om de hals vlieg. Maar ik realiseer me net op tijd dat het een slecht idee is. Voor Tim zou die troostknuffel iets anders betekenen dan voor mij. Ik kan niet wachten om mijn verhaal aan hem te doen, maar Emily is me voor.

"Niks ruzie. Lara begint hier een hysterisch verhaal over een geest die aan haar vastzit." Emily rolt met haar ogen en kijkt me verwijtend aan. Blijkbaar ben ik niet de enige die zich gesterkt voelt door Tim's aanwezigheid. Haar praat is heel wat stoerder dan toen we hier daarnet alleen waren.

"Ik ben niet hysterisch. En ik vertel de waarheid."

De woorden komen er rustig en beheerst uit, maar met een grommende ondertoon. Ik heb het gevoel dat mijn kwaadheid zijn limiet bereikt heeft. Ik zou haar elk moment kunnen aanvliegen. Hoe durft ze mijn woorden in twijfel trekken? Daarnet leek het heel even of ze me geloofde. Blijkbaar straalt de woede van mijn gezicht af, want Tim grijpt met zijn grote hand mijn arm vast. Zijn felgroene ogen dwingen me tot beheersing. Het is vreemd, de impact die Tim op mensen heeft. Ik voel me meteen een pak rustiger. “Kan iemand mij misschien even updaten waar dit over gaat?”

Emily haalt haar schouders op en maakt een afwijzend gebaar in mijn richting. Haar onverschilligheid kwetst me nog meer dan haar verwijt van daarnet. Plots besef ik dat ik dit niet aankan. Dit hele gesprek met Emily, haar ongeloof... Het is nog maar de voorbode van de reacties waar ik me op moet voorbereiden. Plots realiseer ik me dat niemand me zal geloven. Emily niet, Tim niet. Iedereen zal denken dat ik gek geworden ben. Waarom zou zo'n geest mij kiezen? Als hij kon kiezen uit onze groep? Wat heb ik specialer dan de anderen? Ik voel mijn hoofd licht worden. De warmte in de kamer doet me duizelen. Mijn hoofd tolt en ik voel de kleur uit mijn gezicht wegtrekken. Tim staart me ondertussen verwachtingsvol aan in afwachting van een antwoord. Plots merk ik zijn ogen dat de verbazing plaats maakt voor bezorgdheid. Ook hij heeft de verandering in mijn geestestoestand opgemerkt. “Lara? Lara?” Tim grijpt me bij mijn armen schudt me heftig door elkaar, wat mijn situatie er niet op verbetert. Naast draaierig voel ik me nu ook misselijk. Ik heb het gevoel dat ik elk moment in elkaar kan zakken. Wanneer hij merkt dat mijn ogen wegdraaien, schept Tim me in zijn armen en sleept me naar de zetel. Hij stuurt Emily naar de keuken, met de opdracht een glas water voor me te halen. Emily's nukkige houding is intussen verdwenen en heeft plaatsgemaakt voor moederlijke onrust. Ik sluit mijn ogen en voel de duizeling stelselmatig wegtrekken. Ik voel een warme hand met smalle vingers op mijn schouder rusten. Wanneer ik mijn ogen terug open, zie ik in de eerste plaats Emily's felgelakte vingers me het glas water aanreiken. Ik neem het gretig aan en drink er een grote slok van. Ik merk dat de paniekaanval stilaan wegebt, terwijl ik het koele water door mijn keel voel glijden. Pas dan besef ik waar ik me bevind. Tim's armen zijn als een tedere cocon rond me heen gedrapeerd. Onrustig kijk ik op. *Shit*. Ben ik toch nog op de plek beland die ik wilde vermijden. Onhandig wring ik me los uit zijn bezorgde greep, en duw zachtjes zijn armen weg. “Het gaat alweer. Ik weet niet wat dat was.” Tim's groene ogen zitten vol vraagtekens. Emily's hand wrijft troostend over mijn arm. “Lara”, begint Tim. “Vertel me wat er scheelt.”

“Het is die geest.”, slik ik, voor de tweede maal vandaag. “Daniel.”

“Wat is er met hem?” En voor de tweede keer vertel ik het hele verhaal. Hoe mijn stoel twee graden kouder was die bewuste avond dan de rest van de kamer, hoe diezelfde kou me naar huis gevolgd was, de uitbarsting gisterenavond in mijn kamer... Ik sluit af met Daniel's afscheidswoord. Wanneer ik stop met praten, is het stil in de kamer. Net zoals Emily, weet Tim niet hoe te reageren. Ik merk echter aan zijn gelaatsuitdrukking dat hij mijn woorden niet in twijfel trekt. Hij wrijft vertwijfeld door zijn piekerige haar, alvorens een diepe frons door zijn voorhoofd trekt. “En wat nu?”, vraagt hij vertwijfeld. “Ik weet het niet.” Ik wacht twee tellen voor ik mijn zin afmaak. “Maar ik weet wel dat ik gek word als er niet snel iets gebeurt.” Mijn gesprek met Emily en Tim heeft niet veel opgeleverd. Niet dat ik dat verwacht had. Maar ik heb het tenminste geprobeerd. En het doet deugd om mijn verhaal kwijt te zijn. Ik voel me een tijdlang rustiger, maar weet dat het slechts een kwestie van tijd is voor de onrust zal terugkeren. Dat merk ik aan hoe ik onze tijd samen probeer te rekken. Niet enkel omdat het best gezellig is om weer samen te zijn, maar vooral omdat ik bang ben om weer alleen te zijn. Wat moet ik Daniel vertellen? Dat mijn onderzoek niets heeft opgeleverd? Dat zelfs de begeleider van het spel niet wist hoe ze het moest stopzetten? Ik wil niet weten wat voor een reactie dat bij hem zou uitlokken. En daarom blijf ik mijn vertrek uitstellen. We hebben nog uren gepraat, niet enkel over mijn ‘probleem’ – om het lichtzinnig uit te drukken – maar over alles en nog wat. Daarna hebben we nog een film of twee gekeken. Maar uiteindelijk is het moment dat ik zo probeer uit te stellen toch onvermijdelijk. Ik moet wel naar huis. Mijn ouders verwachten me voor het avondeten. Ik raap al mijn moed bij elkaar en neem met tegenzin afscheid van Tim en Emily. Beiden geven me een bemoedigende knuffel en laten me niet gaan zonder de plechtige belofte dat ze het zullen uitzoeken. Hun bedoeling is goed, maar ik heb er weinig vertrouwen in. En nu zit ik hier, weer alleen in mijn kleine kamer, die eens zo vertrouwd aanvoelde. Het is een plek geworden die ik wil vermijden. Van een veilig nest is het plots veranderd in Daniel's gevangenis. Voorlopig is alles nog rustig. Ik kijk met angstige ogen naar de thermometer of de temperatuur klopt, maar dat lijkt wel het geval. Er is niets dat blijkt geeft dat er iets eng gaat gebeuren. Alles klopt, alles is normaal. Toch weet ik dat ik mezelf niets moet wijsmaken. Dit is slechts tijdelijk. Daniel heeft me verzekerd dat ik nog niet van hem af ben. Hij zal blijven terugkomen tot ik een oplossing gevonden heb. En daarom zit ik nu volledig aangekleed op mijn bed. Normaal zou ik nu in een weinig verhullende pyjama languit op mijn bed liggen lezen, met mijn favoriete muziek ingeplugd. Ik vind het maar een griezelig idee dat een geest ligt mee te kijken. Misschien een dom idee om te denken dat kleren me kunnen beschermen, maar toch. Beter het zekere voor het onzekere nemen.

Het wachten duurt niet lang. Stilaan maar zeker daalt de temperatuur in mijn kamer. Niet drastisch, als een koude wervelwind die alles verwoest, maar geleidelijk aan, bijna aankondigend. Hoewel zijn komst rustiger verloopt als de voorbije keren, boezemt ze me niet minder angst in.

Ik voel hoe mijn hart begint te fladderen in mijn borst. Ik ben al blij dat ik zit. Anders had ik vast en zeker last gehad van knikkende knieën. Het duurt niet lang voor mijn computerscherm opspringt. Ook al heb ik de pc daarstraks netjes afgesloten. "EN?", klinkt het hoopvol. Ik bijt op mijn lip. Wat moet ik hem vertellen? Dat ik gefaald heb? Ik besluit mezelf te vermannen en het over een andere boeg te gooien. "Een 'hallo' kan er niet af?" Het blijft even stil in de kamer.

"HALLO." Daniel's reactie verbaast me. Ik had van alles verwacht. Van suizende weersomstandigheden tot rondvliegend meubilair. Maar zeker niet dat hij gewoon 'hallo' zou zeggen. Zijn antwoord brengt me in de war. Ik weet even niet hoe te reageren. "Eh... Hoi."

"EN?", volgt kort daarop. Mijn bureaustoel tolt gedurende een tel dreigend in het rond. "Ik heb niet zo'n goed nieuws.", fluister ik. Ik durf niet meteen verder te gaan met mijn verhaal. De bureaustoel draait opnieuw twee rondjes, op zo'n onnatuurlijke manier dat ik er koude rillingen van krijg.

"Ik heb nog geen oplossing gevonden." Ik zet me schrap in afwachting van een nieuwe uitbarsting.

Mijn verwachtingen worden ingelost als een lichte trilling doorheen mijn vloer trekt, eerst zachtjes, maar stilaan heviger. De trilling zwelt aan tot de meubels uiteindelijk meetrillen op de deining. Ik sluit mijn ogen en krimp in elkaar. Ik heb het gevoel dat dit slechts een voorbode is van wat nog komen moet. Maar niets blijkt minder waar te zijn. Even snel als de bewegingsgolf is opgekomen, gaat hij weer liggen. Voorzichtig open ik mijn ogen. Het is weer rustig in de kamer. De temperatuur is echter nog steeds hetzelfde. Dat betekent dat Daniel er nog steeds is. "IK DACHT AL ZOIETS."

Weer een antwoord dat ik niet verwacht had. Ik had me op alles voorbereid. Als ik heel eerlijk moest zijn, had ik zelfs heel even voor mijn leven gevreesd. Wie weet wat er gebeurt als je een geest tart? Wie weet welke krachten laat hij op je los? Maar dit? Hij reageerde heel rustig. Het antwoord was bijna menselijk. Het was het soort antwoord dat ik zou geven als ik me ergens bij had neergelegd. Zelfs de trilling had bijna als een zucht geklonken. Ik raap mijn moed bij elkaar en open mijn mond. "Het spijt me. Ik wou dat ik iets anders kon zeggen." Ik strijk mijn haar onhandig uit mijn gezicht. Ik schaam me lichtjes. Wat had Daniel nu voor boodschap aan mijn verontschuldiging? Een onbelangrijke sterveling als ik. "HET IS JOUW SCHULD NIET." Plots vind ik het jammer dat ik zijn stem niet kan horen.

Nu is het moeilijk voor me om uit te maken of hij het meent of niet. Ik kan immers de toon van zijn boodschap niet horen. "Bedankt.", antwoord ik, ervan uitgaande dat het oprecht bedoeld is. Het verbaast me hoe ontspannen ik me plots voel. De woorden rollen gewoon uit mijn mond, alsof ik met een levend wezen praat. Op de een of andere manier voelt het ook zo aan. Ik realiseer me plots dat Daniel ooit een mens was. Het is ergens logisch dat zijn reacties menselijk kunnen overkomen. Er valt opnieuw een diepe stilte, en vreemd genoeg vind ik dat ergens jammer. Als hij niet zo griezelig doet met zijn overdonderende trucjes, is Daniel eigenlijk niet zo'n slechte. Ergens ben ik wel nieuwsgierig naar zijn verhaal. Ik besluit een risico te nemen. "Daniel?" Mijn stem breekt lichtjes wanneer ik zijn naam uitspreek. Om de een of andere reden voelt het wel vreemd om hem als een persoon aan te spreken. "JA?"

"Ik vind het wat raar om tegen een computerscherm te praten. Heb jij geen stem? Ik bedoel: kan je niet echt spreken?" Het is een gewaagde vraag. Dat beseft ik wel. Wie weet voelt hij zich beledigd. Of heeft hij zoiets van: wat kan het mij schelen wat jij denkt? Mijn geduld wordt op de proef gesteld. Tot ik plots een smiley zie verschijnen. "KUNNEN WEL. MAAR LIEVER NIET. KLINKT NOGAL VREEMD."

Ik snap het niet helemaal, maar ik kan me wel inbeelden dat een spook geen normaal stemgeluid produceert. Daar hadden we vorige vrijdag een voorproefje van gekregen, met dat akelige schriekgeluid dat door merg en been gaat. Misschien wil ik mezelf daar inderdaad een herhaling van besparen. "MAAK JE MISSCHIEEN BANG." Dat hij die verklaring toevoegt, doet me vermoeden dat hij dat eigenlijk net wil vermijden. Dit verwondert me. Was dat niet het doel van de meeste geesten? Mensen bang maken? "Ik denk vreemd genoeg dat ik er stilaan aan begin te wennen. Tenminste, als je normaal doet. Zoals nu." Ik merk dat ik stoutmoediger word in mijn woordkeuzes.

Ik geloof echter niet dat Daniel nog zal terugslaan. Een tweede reeks lachende gezichtjes siert mijn scherm. "BEN JIJ DAT DAN? NORMAAL?" Het had een uitspraak kunnen zijn van een van mijn klasgenoten. Daniel's opmerking doet me echter niks. Ergens vind ik het een compliment. Een wezen uit de andere dimensie vindt mij "raar". Het charmeert me een beetje dat hij me niet als normaal beschouwt. "Nee, ik geloof van niet.", lach ik voorzichtig. Ik verschuif mijn gewicht op het bed en plaats mezelf in een andere houding. Ik begin het gesprek stilaan zelfs aangenaam te vinden.

"Blijf je?"

"HEB WEINIG KEUZE."

"Ik bedoel eigenlijk, blijf je hier vanavond?"

"TENZIJ JIJ ME VRAAGT TE VERTREKKEN."

De bal ligt dus in mijn kamp, als ik het goed begrijp. Ik heb er echter geen behoefte aan om hem weg te sturen. Alleszins niet op dit moment. Als ik wat vriendelijk probeer te zijn, verdwijnt hij misschien vanzelf wel. Misschien beseft hij dan dat hij zo'n sympathiek meisje niet moet lastigvallen. Wie weet kan ik hem zo wel motiveren om Laura te gaan kwellen. Ik kan het niet helpen dat er een glimlach op mijn gezicht verschijnt. "WAAROM LACH JE?" Ik realiseer me dat Daniel misschien denkt dat ik hem uitlach. En het laatste wat ik wil, is hem terug op stang jagen.

"Gewoon. Er zijn een aantal mensen die ik niet bijzonder moet."

"DE BRUNETTE DIE IK DE STUIPEN OP HET LIJF GEJAAGD HEB?" Ik schrik even op. Kan hij dan toch in mijn hoofd kijken? Dat betekent dat ik moet opletten wat ik denk. "GOED GERADEN?"

"Hoe weet je dat?"

"NIET MOEILIJK. DE MANIER WAAROP JULLIE NAAR ELKAAR KIJKEN IS VRIJ DUIDELIJK."

Oef. Het gaat hier simpelweg om een sterk staaltje mensenkennis. Ik ben opgelucht dat mijn gedachten nog van mij zijn. "Ik kan het niet helpen. Ik haat haar."

"NIET MIJN TYPE MENS."

Ik ben blij dat hij dat zegt. Ik ben dus niet abnormaal omdat ik Laura niet fantastisch vind, zoals de rest van de wereld. De krachten van het universum zijn met mij. Ik glimlach opnieuw.

"VERTEL EENS IETS OVER JEZELF."

"Over mij?" Ik weet niet meteen wat te vertellen. Wat valt er nu voor interessants over mij te vertellen? Ik ben gewoon iemand. Nu ja, eigenlijk niemand. Ik leid een leven zoals miljoenen andere mensen.

"ER VALT VAST WEL IETS TE VERTELLEN. WAT ZIJN JE HOBBY'S, JE PASSIES, JE DROMEN?"

"Nu vraag je wel veel. Zo boeiend is mijn leven niet."

Mijn bureaustoel glijdt zachtjes over en weer, als een hoofd dat nee schudt. Ik moet toegeven dat dergelijke toverkunstjes me toch nog steeds wat ongemakkelijk maken.

"WAAR LIG JE 'S NACHTS WAKKER VAN?"

"Nu heel eerlijk? Momenteel vooral van jou." Het is een grapje, waarmee ik probeer het gesprek af te leiden van het onderwerp. Ik hoop dat hij snapt wat ik ermee bedoel.

"IK VERMOED DAT IK DAT NIET ALS COMPLIMENT MOET BESCHOUWEN."

Opnieuw voel ik een lach om mijn lippen krullen. Ik merk hoe gemakkelijk het me valt om met Daniel te communiceren. "Niet echt nee."

"VERTEL VERDER."

"Goh, mijn hobby's. Niet veel soeps eigenlijk. Rondhangen met Tim en Emily, lezen, muziek luisteren..."

"WAT VOOR MUZIEK?"

"Goh, zowat vanalles. Mijn favoriete groepen: Evanescence, Within Temptation, Muse."

"NIET SLECHT." Ik besluit de conversatie te keren. "Wat hoor jij zoal graag?"

Ik merk meteen mijn flater op. Daniel heeft geen oren. Hoe kan hij dan muziek luisteren? "Sorry.", corrigeer ik mezelf. "Ik had er niet verder bij nagedacht."

"GEEN PROBLEEM. IK HOOR INDERDAAD NIET ECHT MUZIEK. MAAR IK VOEL HEM WEL. HET IS MOEILIJK UIT TE LEGGEN. HET IS GEWOON ANDERS."

Ik begrijp hem niet helemaal, maar heb niet het gevoel dat meer info vragen dat zal verhelpen. Ik besluit mijn oorspronkelijke vraag te herhalen. "En wat hoor/voel je dan graag?"

"THE STONES, BLACK SABBATH." Dat is muziek vanuit mijn ouders hun jeugd. Daniel was dus al een tijdje dood. Ik vraag me af waarom hij hier dan nog steeds ronddooit, na al die jaren. Ik durf echter de vraag niet te stellen. Misschien ligt het wat gevoelig, om na twintig jaar de vraag te horen: 'wat doe je hier eigenlijk nog, kerel?' Ik ga ervan uit dat hij wel een goede reden zal hebben.

En niets belet me om die vraag in de toekomst nog te stellen. Het lijkt me echter geen goed idee om nu de goede sfeer tussen ons al op de proef te stellen. "Geen slechte keuze. Ik heb al erger gehoord."

"HET ZIJN DE VOORLOPERS VAN JOUW MUZIEK. JE DOET ME DENKEN AAN MEZELF, TOEN IK JONG WAS." Ik had er nooit bij stilgestaan hoe oud Daniel eigenlijk was. Ik was ervan uitgegaan dat een geest een tijdloos wezen was, dat niet echt een leeftijd had. "Hoe oud ben je eigenlijk?"

Een nieuwe smiley op het scherm. "VOOR EEUWIG NEGENTIEN."

Het stelt me ergens gerust dat Daniel geen oude man is. Het lijkt me minder ongepast om met een verschijning van mijn eigen leeftijd te praten. Ook al was hij dan al jaren dood.

"Ik ken mensen die daarvoor een moord zouden doen.", zeg ik lachend. Het is een grapje, meer niet.

Toch merk ik meteen dat ik een grens heb overschreden. De temperatuur daalt in de kamer, en het geroffel in de vloerplaat komt weer op. Ik voel hoe de angst terug grip op me krijgt. Angst, om wel twee redenen nu. Ten eerste, omdat ik niet terug geconfronteerd wil worden met Daniel's duistere kant.

Ten tweede ook, omdat ik hem niet wil weggagen. Niet nu het net gezellig is. Heel mijn doelstelling om Daniel's vertrouwen te winnen, en op die manier permanent van hem af te raken, staat op het spel.

Het computerscherm flinkt af en aan, alsof het twijfelt hoe het nu verder moet.

Het lijkt wel of het ding vergeten is waarvoor het dient. Plotseling schijnt het heviger, met trillende strepen op de achtergrond. "MOET GAAN.", verschijnt er in koude letters. De ijspegels druipen van zijn woorden. De koudegolf wakkert aan, terwijl ik mijn armen om me heen sla ter bescherming. Ik probeer mezelf sterk te houden, maar kan niet voorkomen dat mijn tanden klapperen van de kou. Mijn haar schiet achteruit, als de kilte in een wervelwind langs me heen raast en via het venster verdwijnt. Enkele seconden later is het voorbij. Ik wentel mezelf gedurende enkele minuten in de zwoele zomerwarmte, alvorens op te staan en naar het venster te lopen. Ik steek mijn hoofd uit het raam en staar behoedzaam in het rond. Daniel is verdwenen. Ik moet toegeven dat ik me wat schuldig voel. Het was niet mijn bedoeling hem kwaad te maken. Misschien moet ik mijn lessen hier maar uit trekken. Hoe menselijk zijn reacties soms ook zijn, hij is geen mens. Ik kan niet met hem discussiëren alsof hij een vreemde is die ik op de trein ben tegengekomen. Hij is nog steeds een gevaarlijk wezen, dat via een poort onze wereld is binnengeslopen en ervoor gekozen heeft om mij te kwellen. Het was dom van me om te denken dat ik een 'band' met hem kon opbouwen. Heel even had ik gedacht dat het mogelijk was. Vermits we toch met elkaar opgescheept zitten, kunnen we het maar beter aangenaam maken, niet? Nu besef ik wat een stom idee dat is. Het is een idee dat Emily had kunnen verzinnen. En dat is niet positief bedoeld. Hoe leuk ons gesprek ook was, ik moet mezelf voor ogen houden wat Daniel is. En ik moet focussen op mijn originele doel. Van hem verlost raken. Dat is mijn missie. Niet meer en niet minder. Dat moet ik mezelf blijven voorhouden. Ik sluit het venster en zoek mijn pyjama. Ik probeer mijn hoofd helder te houden. Maar als ik even later tussen de lakens lig, moet ik toegeven dat mijn schuldgevoel me wakker houdt. Het voelt alsof ik een vriend gekwetst heb. En ik weet nu al dat ik morgen mijn excuses zal aanbieden aan Daniel. Tenminste, als hij ooit nog terugkomt.